

ဝန်ခင်း
Read on the move

ရွှေတူလေးနင်း ဝတ္ထုတိုများ

အခန်း (၁)

ချောကလက်

နယ်လီမြ . . .

ချစ်စရာ၊ ခင်စရာ ဖော်ရွေလှသော အလှပိုင်ရှင် နယ်လီမြ။

နယ်လီမြကို ကျွန်မစ၍ သိခဲ့ရသည့်အချိန်ကား ကျွန်မအသက် ၁၃ နှစ် ပဉ္စမတန်း၌ ပညာသင်နေစဉ်အခါ ဖြစ်ပါသည်။ နယ်လီမြမှာ မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းရှိ မြို့ကြီးတစ်မြို့မှ ဇာတိ ဖြစ်၍ သူမ၏ အဖေ အလုပ်ဝတ္တုရားနှင့် ကျွန်မတို့မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသော အခါ သူမလည်း ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ပြောင်းခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က နယ်လီမြသည် အသက် ၁၆ နှစ် ခန့်မျှသာ ရှိ၍ ပဉ္စမတန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

နယ်လီမြ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သမီးကလေးအား အသက်မက ချစ်ခင်ကြင်နာ၍ သမီးကလေး ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခဲ့ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် နယ်လီမြသည် မိဘနှစ်ပါး အပေါ်တွင် နွဲ့ချင်တိုင်းနွဲ့၍ တာချင်တိုင်းတာနေခဲ့သည်။ အသားအရေ ဖြူဝင်းစိုပြည်လျက် ကိုယ်ကာယမှာ ငါးရံ့ကိုယ်ကဲ့သို့ လုံးလုံးကျစ်ကျစ် ချစ်စဖွယ် နယ်လီမြ ဖြစ်ပါသည်။ သူမပြုံး လိုက်တိုင်း ပေါ်လွင်သွားသည့် ဖြူဖွေးညီညာသော ပုလဲဥ သွားကလေးများ နှင့် ရှည်လျားကော့ပုံသော မျက်တောင်အတွင်းမှ ကြည်လင်စူးရှပြီး ညိုဓာတ်ပါသော မျက်လုံးအစုံမှာ သူမ၏ အလှကို ထပ်ဆင့်၍ ကျက်သရေ တိုးစေတော့၏။ နယ်လီမြသည် သူမနှင့် သိသမျှလူများ အပေါ်တွင် ဖော်ရွေလွန်းလှ၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေထိုင်ပြောဆိုတတ် ကြောင်းကိုကား သူမနှင့် တွေ့စကပင် အကဲခတ်မိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မမှာ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ နယ်လီမြကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် အစ်မအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်သွားမိသည်။ နောင် သူမနှင့် အသိ ဖြစ်သွားသော အခါ သူမကလည်း ကျွန်မကို ညီမလေးတစ်ဦး ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ရှာပါသည်။ ညီမမောင်ဖား မရှိသော

နယ်လီမြို့မှာ ကျွန်မအား အစစရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့၍ ကျွန်မနှစ်သက် တတ်သော
ဖဲပြားကလေးများ၊ အဝတ်ပန်းကလေးများ၊ ပိတ်ချော လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးများ ကိုလည်း
မကြာခဏဆိုသလို ဝယ်ခြမ်းပေးတတ်ပါသည်။

ထို့ပြင် အားလပ်သည့် အချိန်များတွင် လည်း သူမတို့မြို့တွင် တွေ့ကြုံ
ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် ကလေးများ၊ သူတို့မြို့၌ ကျောင်းနေခဲ့ပုံကို အားပါးတရ
ပြောပြတတ်ရာ ကျွန်မမှာ ညစဉ်ပုံပြင်ကလေးများ ပြောပြပေးသော အဘွားကဲ့သို့
သူမကိုလည်း မမမြနှင့် တမြမြဖြင့် ခင်မင်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ခုသော အင်္ဂါနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ နယ်လီမြို့နှင့် ကျွန်မ ကျောင်းမတက်မီ
ကျောင်းခန်းထဲမှာ ကျွန်မက မြေပုံဆွဲ၍ နယ်လီမြို့က စာဖတ်နေပါသည်။ ထိုနေ့
သဘောအဆန်နှင့် ပါလာသော စာများ ကို ကျောင်းပြတာက ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ပေးကမ်းပြီး
နယ်လီမြို့ထံသို့လည်း စာတစ်စောင် ပေးခဲ့ပါသည်။ နယ်လီမြို့မှာ စာရလျှင်ရချင်း ဝမ်းသာရွှင်မြူ
စွာ ဖွင့်ဖောက်၍ ဖတ်နေပြီး ကျွန်မကမူ မြေပုံပြီးမှာ စိုး၍ ဆက်လက်ဆွဲသွားနေပါသည်။

“ဟေ . . . ညီမလေ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သော နယ်လီမြို့၏ အသံကြောင့် ကျွန်မလှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ သူမလက်ထဲတွင် သန့်စင်သော ရုပ်စင်သော ရုပ်ရည်နှင့် ပိုးရှပ်ရွှေကြယ်သီးတပ်
အင်္ကျီဝတ်၍ ကတ်ဦးထုပ်ကို စတိုင်ကျကျ ဆောင်ထားသော အသက်အားဖြင့် ၁၈ နှစ် ခန့်မျှ
ခန့်မှန်းရသည့် လူရွယ်တစ်ဦး၏ ကိုယ်တစ်ဝက်ပုံကို မြင်ရပါသည်။

“အမယ် . . . ရုပ်က တော် တော် ဖြောင့်တယ်နော်၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ မမမြရဲ့
ဟင်၊ သူက ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

ကျွန်မ၏ ဆက်တိုက်အမေးများ ကို နယ်လီမြို့က အပြုံးဖြင့် သာ
ဖြေနေပါသည်။

“သူနာမည် ကို ညီမလေး ဖော်နိုင်ရင် နောက်ဆုံးပေါ် ဖဲပြား ၃ ကိုက်ဆုရမယ်”

“ဟင် . . . မမမြကလည်း ဖဲပြား ဥ ကိုက်မကလို့ ငွေတစ်ထောင်

ပေးမယ်ဆိုလည်း ညီမလေး ဘယ်နှယ်ဖော်နိုင်ပါ့မလဲ။ လူတောင် မသိလို့ မေးနေရသေးတာ နာမည် ဆို ဝေးရာပေါ့။ ကဲပါ . . . မမမြရယ်၊ ပြောစမ်းပါ။ ဘယ်သူလဲလို့။”

“ညီမလေး တကယ်သိချင်တာလား၊ ကဲ . . . သိချင်ရင်လည်း ပြောမယ်။ နာမည် ကတော့ ခင်မောင်ဦးတဲ့၊ သူ့ဖေဖေ မေမေရဲ့ သားဦးလေးပေါ့၊ မမမြရဲ့ ဟိုဒင်း . . .”

“ဘာလဲ . . . မမမြရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲလား၊ ဟင် . . . မောင်တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ သူက နည်းနည်း အသက်ကြီးပုံရတယ်နော်”

“ဪ . . . ညီမလေးနယ် အလိုက်ပါဘိ။ ဘယ်က အစ်ကိုဝမ်းကွဲရမှာ လဲကွယ်။ ကဲပါလေ . . . မမမြနဲ့ ဘာတော် သလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ဟောဒီစာတွေ ကို ဖတ်ကြည့်တော့”

ပြောပြောဆိုဆို နယ်လီမြက သူမလက်ထဲကစာကို ကျွန်မအား ပေးနေသဖြင့် ယူ၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မောင့်ချစ်သည်ညား နယ်လီ” ဟူ၍ အစချီ၍လျားသည့် စာကြီးကို ဖတ်လိုက်ရရာ ထိုစာတွင် ကျွန်မ နားမလည်သော စကားတွေ အများ ပင်ပါသည်။ စာဖတ်၍ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်တွင် သီးသန့်ရေး ထားသော စာပုဒ်တစ်ခုကို တွေ့ ရာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်လိုက်ပါသည်။

“အသက်ရယ် . . . မောင့်အသည်းနှလုံးတွေ ဟာလေ နယ်လီ ပြောင်းသွား တဲ့ နေ့ကစပြီး မောင့်ဆီမှာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်။ မောင့်ရဲ့ နူးညံ့တဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ဟာ ဖြင့် အသက်နဲ့အတူ ပါ သွားပါပြီကောကွယ်”

“ဟား...ဟား... သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့လူပဲ မမရယ်၊ အသည်းနှလုံး မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ လူဟာ အသက်ရှင်ပါဦးမလား၊ ဒါနဲ့တောင် စားရေး နိုင်သေးသလား၊ ဟား...ဟား...”

ကျွန်မနယ်လီမြကို နောက်ပြောင်လို၍ ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလေ။ ထိုစကား

ကျွန်မ တကယ်မသိ၍ မေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မမမြက ကျွန်မပခုံးကို အသာအယာပုတ်လိုက်ပြီး”

“ဪ...ငါ့ညီမကလည်း အလိုက်ပါတိ။ သူဟာ မမမြကို သူ့အသည်းနှလုံးနဲ့ ထပ်တူချစ်ပါတယ်တဲ့။ မမ သူတို့မြို့ က ပြောင်းသွား တဲ့အတွက် သူ့ဆီက အသည်းနှလုံး တွေ ဟာလည်း တစ်ခါတည်း ပြောင်းပြီး မမဆီကို လိုက်ခဲ့ပြီပေါ့ကွယ်။ ဆိုလိုရင်း ကတော့ မမမြ မရှိလို့ သူ့အသည်း နှလုံးတွေ လည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့။ အနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပြီပေါ့ကွယ်”

“အမယ်လေး....ဒီလူကလည်း ဥပမာ နှိုင်းစရာ တယ်ပြီးရှားတယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ ဒါနဲ့ သူဟာ မမမြရဲ့”

“အို....မမမြရဲ့ ချစ်ဒါလီပေါ့ကွယ်”

နယ်လီမြက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်မှ ကျွန်မ နည်းနည်း ရိပ်မိပါသည်။

“ဪ....ဒီလူက မမမြရဲ့ ရည်းစားကို ၊ ဒါနဲ့များ အသက် ၁၆ နှစ် လောက် ရှိသေးတယ်။ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ များ ထားလို့” ဤသို့ပင် ကျွန်မစိတ်ထဲမှ တွေ့ မိလိုက်ပါ၏ ။

မှတ်မိပါသည်။ ကျောင်းဖွင့်သည့် နေ့တစ်နေ့က ကျောင်းခန်းထဲတွင် စာကြည့်နေရာ နယ်လီမြကား ကျောင်းသို့ မရောက်သေးပေ။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ကျောင်းသားနှစ် ဦး ပြောဆိုနေသံ ကြားရ၏ ။

“ငါတော့ကွာ နယ်လီကို သိပ်စွဲနေပြီ။ သူဟာလေ သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ သိပ်ဖော်ရွေတယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကများ သူနဲ့ငါနဲ့ သိလည်း မသိဘဲနဲ့ ပြုံး ပြီး နှုတ်ဆက်သေးတယ်။ နောက်ပြီး အဟုတ်ကို ချောတယ်ကွာ။ သူ့အလှက ပင်ကို အလှမှာ ထပ်ပြီး မွမ်းမံထားတော့ ပြောစရာကို မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ငါ သူ့ကို စာပေးမလို့ဟာ မပေးရဲလို့ကွာ”

ဤအသံမှာ ဂုတန်းမှ ကိုလှသန်း၏ အသံ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ နောက် တစ်ယောက် က....

“မင်း မပေးရဲပေမယ့် မခက်ပါဘူးကွာ။ သူနဲ့ အတော် ခင်တဲ့ ၅ တန်းက ရိုးလေးကို ပေးခိုင်းပါလား။ ကောင်မလေးက ရိုးရိုးအအ ဘာသိတာလိုက်လို့ ပေးလိုက်ဆို ပေးမှာပဲ”

အလို...ဘုရား၊ ကျွန်မကိုပင် လက်ကိုင်တုတ် လုပ်နေချေပြီ၊ မ ဖြစ်ဘူး၊ မ ဖြစ်ဘူး၊ လစ်မှပဲ။

ကျွန်မ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ အနောက်ဘက်သို့ လှမ်းခဲ့ပါသည်။ “ဟောဟိုမှာ ရိုးလေးရိုးလေး။ လာပါဦး ရိုးလေး၊ အစ်ကို တစ်ခုပြောမလို့” ကိုလှသန်းက ခေါ်လိုက်ရာ....

“အမယ် ရှင်တို့ပြောမယ့်ဟာ ကျွန်မသိပြီးပါပြီ။ ။ အစ်ကိုလေး ဘာလေးနဲ့ လာမချွဲနဲ့၊ အစွမ်းရှိရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေးကြပါ။ ကျွန်မကိုတော့ ဒီအထဲ ဆွဲမသွင်းပါနဲ့”

ကျွန်မက ဘုဆန်ဆန် ပြောပြီး ထွက်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်မ ကျောင်းလာသော အခါ နယ်လီမြ ရောက်နှင့် လေပြီ။

“ဟေး.....ရီလေး၊ မမ တစ်ခုပြမယ် ကြည့်မလား၊ ဒီမှာ ”

ပြောပြောဆိုဆို နယ်လီမြက စာအုပ်ကြားမှ ပန်းရောင် စက္ကူခေါက်ကို ပြပါသည်။ စာမှာ ရိုးရိုးမေတ္တာစာ ဖြစ်၍ မည် သူက ပေးသည်ကို သိချင်သဖြင့် အောက်ဆုံးသို့ ကြည့်လိုက်ရာ“လှသန်း”ဟု လက်မှတ် ရေး ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“အမယ်.....သူကိုး၊ မနေ့က ရီလေးကို ပေးခိုင်းတာနဲ့ သတ္တိရှိရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပေးလို့ ပြောလိုက်လို့ ကိုယ်တိုင် လာပေးတယ် ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ မမမြက ဘာပြောလိုက်သေးလဲ၊ ကျွန်မမှာ ရည်းစားရှိပြီးသား ၊ရင့်စာ ပြန်ယူသွားလို့ မပြောလိုက်ဘူးလားဟင်”

“အို....ညီမလေးကလည်း ဒီလိုပြောလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲကွယ့် ။ ပထမ

ရည်းစားရှိတာနဲ့ နောက်မထားရတော့ဘူးလို့ ဘယ်သူပြော ထားသလဲ။ “ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်း တစ်ယောက် ”လို့တောင် စကားပုံ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ကိုလှသန်း ရုပ်ချောသား ပဲကွယ့်။ သဘောလည်း ကောင်းသား ။ ဒါကြောင့် မမ သူ့စာရရချင်းပဲ သဘောတူတယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီ”

“ဟင်ဘယ်နှယ့် မမဟာ တစ်မျိုး ကြီးပဲနော်”

ကျွန်မက အံ့သြစွာ နှင့် ပြောလိုက်မိပါသည်။ နယ်လီမြက ပြုံး လျက်သာ ဝီတိ ဖြစ်ဟန် ရှိနေပါသည်။

နာရီနှင့် အချိန်တို့သည် ကုန်၍ ကုန်၍ လာခဲ့ရာ ကျွန်မတို့လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာပြီး သတ္တမဆင့်သို့ ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ အသိဉာဏ်၊ ဝေဖန်ပိုင်းခြားဉာဏ်လည်း တိုးတက်ခဲ့သည့်အလျောက် ကျွန်မမှာ နယ်လီမြအား ဉာဏ်မီသလောက်နှင့် ဝေဖန်ကြည့်မိပါသည်။ နယ်လီမြမှာ ယခုအချိန်ထိ တစ်တန်းပြီး တစ်တန်း တက်၍ လာခဲ့သော်လည်း အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်နှင့် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ ပင်ကို ဉာဏ်ကောင်း၍ သာ အောင်မှတ်ကလေး ရရုံနှင့် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အတန်းထဲတွင် ဆရာက စာပြနေသော်လည်း သူကြည့်ချင်သည့် အခါမှ ကြည့်သည်။

အများ တစ်တွေ ကျောင်းစာဖတ်နေချိန်ဝယ် နယ်လီမြကမူ ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း ကြည့်နေတတ်သည်။ ဘယ်မင်းသားက ဘယ်လိုချောတာ၊ ဘယ်ဇာတ်လိုက်ကဖြင့် ဘယ်လို မျက်နှာပေးနဲ့၊ ဘယ်သူဟာဖြင့် ဘယ်လိုရိုက်ထုတ်တာပဲ စသည့်ဖြင့် သူမ တစ်ယောက် တည်း ပြောသကဲ့သို့ ပြောနေတတ်သေးသည်။

ကျောင်းစာကို ကြိုး စားပမ်းစား သင်လိုစိတ် မရှိ။ အပျော်အပါး ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်၊ အဝတ်အစား အဆန်းပေါ်တိုင်း ဝယ်နှင့် သာအချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

“ညီမလေး တို့မြို့ မှာ ကပွဲမရှိတာ သိပ်နာတာပဲကွာ” ဟူ၍ ပင် မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိ၏ ။

ကပ္ပရိပါက အဘယ်ကဲ့သို့ ပျော်ပါးလိုက်မည် ကို မမှန်းဆနိုင်တော့ပါ။ သူမ၏ ပင်ကိုယ်အလှတွင် ဆေးအမျိုးမျိုး နှင့် ယောက်ျားများ ကို ပင်မထိတထိ လုပ်တတ်သေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မသိသမျှ လက်ရှိရည်းစား ငါးယောက် ထက် မနည်းတော့ပေ။ ရှင်းရှင်းနှင့် တိုတို ပြောရလျှင် နယ်လီမြမှာ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်နှင့် ပျက်စီးနေလေပြီ။

သူမ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ရိုးရိုးအေးအေး နေထိုင်တတ်သူများ ဖြစ်၍ ချစ်သမီးကလေး၏ ပျက်စီးနေခြင်းကို အတွင်း ကျကျ မရိပ်မိရှာကြ။ သမီးကလေး စာဖတ်သည်။ သမီးကလေး ကျောင်းသွားသည်။ သမီးကလေး အညောင်းအညာပြေ စိတ်ပြေစိတ်ပျောက်ရှိရန် ရုပ်ရှင်ကြည့်သည်ဟူ၍ သာ ထင်နေခဲ့ကြရှာလေသည်။

နယ်လီမြ၏ အကျင့်စာရိတ္တ၊ နေထိုင်ပြောဆိုမှု ကို မနှစ်ခြိုက်သော ကျောင်းသူများ မှာ သူမအား ခပ်ခွာခွာနှင့် ရှောင်နေကြရာ ကျွန်မ တစ်ယောက် သာ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ကျန်နေတော့သည်။ ကျွန်မကို ချစ်သော သူငယ်ချင်းများ က....

“ရီလေး....ရီလေးကို ကိုယ်တို့က ချစ်လို့ပြောတာနော်။ ဒီနယ်လီမြ ဆိုတဲ့ အပျံ့ကို ကြည့်ပြီးပေါင်း၊ သူ့အကျင့်ဆိုးတွေ ရီလေးဆီ ကူးလာဦးမယ်။ သူ့ကို ခပ်ခွာခွာပေါင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲကွ” ဟု စေတနာရင်းနှင့် သတိပေး ခဲ့ကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ ကျောင်းခန်းထဲ၌ စာထိုင်ရေး နေရာသို့ နယ်လီမြ ရောက်လာပြီး....

“ညီမလေး....ညီမလေး အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”ဟု မေးရာ...

“၁၅ နှစ် ” ဟုကျွန်မက တုံးတိတ်ကြီးပင် ဖြေလိုက်ပါသည်။ နယ်လီမြမှာ ဘာမျှ မပြောသေးဘဲ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်ရှု သုံးသပ်နေတော့သည်။

“အိုး....မမမြကလည်း ဘာကြည့်တာလို့၊ အသက်တွေ ဘာတွေ မေးပြီး ဘာများ လုပ်မလို့ပါလိမ့်”

“ဪ...ရီလေးက ၁၅ နှစ် ဆိုတော့ သိပ်မငယ်တော့ဘူးနော်၊ နောက်ပြီး

“နောက်ပြီး ဘာလဲ မမမြရဲ့၊ ၁၅ နှစ် အရွယ်ဆိုတော့ ဒီကတန်းနဲ့ မတန်သေးပါဘူးပေါ့နော်၊ အနည်းဆုံး ၈ တန်းလောက်တော့ ရောက်ဖို့ကောင်းနေပြီပေါ့နော်”

“အိုး...အိုး...မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအကြောင်း ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုး... ဟိုး... ညီမလေးက ၁၅ နှစ် ဆိုတော့ အပျိုပေါက်ကလေးလည်း ဖြစ်၊ ရုပ်ကလေးကလည်း မခေလှတော့ အင်း...အဲလေ ဟို ရှစ်တန်းက ရီလေး အရွယ် မောင်တင်ဦးကလေး ညီမလေးကို...”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် မမမြ၊ ဟင်...ကျွန်မက အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေခဲ့တယ်။ ဘာစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ကျွန်မမှာ ပြောရင်းပြောရင်း ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း အနည်းငယ် ထွက်လာမိရာမှ သူ၏ အကြောင်းတွေ ကို ရုတ်တရက် ပြန်ပြောင်း တွေ့လိုက်မိသဖြင့် မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်း ထားလိုက်တာ....

“ဒီမှာ မမမြ၊ ရှင့်ဘာသာရှင့် ရည်းစားတစ်ထောင်မကလို့ ရှိသမျှယောက်ျားတွေ အားလုံးပဲ ယူယူ ကျွန်မကိုတော့ ဆွဲမထည့်နဲ့။ ကျွန်မကို မြှော့ က်ထိုးပင့်ကော် လုပ်တိုင်း ရမယ်များ မှတ်နေလို့လားဟင်။ ဒီလိုစကားတွေ ကြားရတာ နားတောင်ရှက်သေးတယ်။ အင်း...ဒါကြောင့် မို့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှင့်ကို ပြောတာ၊ ခပ်ခွာခွာနေရင် ကောင်းမယ်တဲ့။

“ကဲ ...မမမြ၊ ဒီနေ့ ခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်မကိုလည်း မခေါ်နဲ့တော့။ ရှင့်ကိုလည်း မခေါ်ဘူး။ ဘာကိစ္စမှလည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ရောရောနှောနှော လာမလုပ်နဲ့တော့။ ကျွန်မဟာ ပညာကို လိုလိုချင်ချင်သင်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် မို့ နောက်ကိုလာပြီး မနှောင့်ယှက်ချင်ပါနဲ့တော့လို့ တောင်းပန်ပါရစေ၊ ဒါပါပဲ”

ကျွန်မမှာ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် လက်ညှိုး တစ်ငေါက်ငေါက် ထိုးပြီး မပြောစဖူး နင်နှင့် သီးသီးပြောကာ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူမနှင့် ယှဉ်တွဲ ထိုင်သည့် ခုံနေရာကိုလည်း ထိုနေ့မှစ၍ အခြားကျောင်းသူ တစ်ယောက် နှင့် လဲလှယ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကား နယ်လီမြက ကျွန်မပေါ် မြှော့ က်ပင့် မဲဆွယ်သည်ကို မကျေမချမ်း ဖြစ်ကာ အစက ချစ်ခဲ့ခင်ခဲ့

တွယ်တာခဲ့သလောက် အမုန်းကြီး မုန်းခဲ့ပါတော့ပြီ။

နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း : ကျွန်မလည်း ပြင်ဦးလွင်မှ အဒေါ် ဖြစ်သူက အတန်တန် အလည်ခေါ်သဖြင့် ပြင်ဦးလွင်သို့ သွားရောက်နေထိုင် လည်ပတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းပွင့်၍ ပြန်လာသော အခါ၍ နယ်လီမြကို မမြင်သဖြင့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အား အမှတ်မထင် မေးကြည့်ပါသည်။

“ဪ...နယ်လီမြအကြောင်း မင်းမသိသေးဘဲကိုး။ အေးလေ...ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ မင်းက ကျောင်းပိတ်တုန်း ပြင်ဦးလွင်သူ သွားလုပ်နေတာကိုးကွ”

သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် က အစချီလိုက်သဖြင့် “အေး...အေး...မသိလိုပါကွာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုကွာ သူ့အ ဖြစ်က သူ့အနေနဲ့တော့ မဆန်းတော့ပါဘူး။ သူ့အကျင့် ဘယ်လိုဆိုတာ မင်းအသိပဲ မဟုတ်လား။ ရုပ်ရည်ကလေး ဗန်းပြပြီး ဟိုလူကို မြူဒီလူကို ချူနဲ့၊ အဲ...မကြာပါဘူးကွာ၊ ကျောင်းပိတ်တဲ့အတွင်း : သူ့မှာ မပုံးနိုင်တဲ့ကိစ္စကြီး ပေါ်လာရော”

“ဟင်...”ကျွန်မမှာ မျက်လုံးပြူး သွားပါသည်။

သူငယ်ချင်းက ဆက်၍ “သူ့မိဘတွေ က လည်း အဲဒီ တော့မှ ဒီလိုပါလားရယ်လို့ ယူကြုံး မရ ဖြစ်ကြရရှာတယ်။ သမီးလေးကိုလည်း ချစ်လွန်းလို့ စိတ်မဆိုးရက်တော့ လက်ရှိအလုပ်က နုတ်ထွက်ပြီး သူတို့အားလုံး အခြားမြို့ ကို ပြောင်း သွားတော့တာပဲကွာ။ ဒါကြောင့် အစကတည်းက ကိုယ်တို့ပြောတာပေါ့၊ သူ့ကို ခပ်ခွာခွာနေလို့။ ဟော...အခုတော့ အကျင့်ဆိုတွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ကုန်ပြီ မဟုတ်လားကွ။ ဟား...ဟာ”

သူငယ်ချင်းက အားပါတရ ပြောပြနေရာ ကျွန်မမှာ ဟိုစဉ်က နယ်လီမြ ပြောခဲ့သော စကားများ ကို ကြားယောင်နေမိပါသည်။

အင်း...နယ်လီမြ...နယ်လီမြ“ရည်းတစ်ထောင် လင်ကောင် တစ်ယောက် ”တဲ့။ ခုတော့ အမပေါ်တဲ့ သားတစ်ကောင် ရသွားရှာပြီပေါ့နော်။

နယ်လီမြစ်၏ ဇာတ်လမ်းကားဤတွင် မပြီးဆုံးသေးပါ။

ရက်ကိုလစား၊ လကိုနှစ် စား၍ အချိန်တို့သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာခဲ့ရာ ကျွန်မလည်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ နယ်လီမြစ်ကိုကား မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့ရာမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စားမေးပွဲကြီးအတွက် စာကိုဖိ၍ ကြိုးစားနေရသော ဗေဇော်ဝါရီ လဆန်းလောက်တွင် ကျွန်မဆီသို့ စာတစ်စောင် ရောက်ခဲ့ပါသည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် “မှ ရန်ကုန်”ဟု ရေး ထားရာ ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားမိပါသည်။

ဘယ့်နယ် ရန်ကုန်မှာ ငါ့အသိဆိုလို့ တစ်ယောက် မှလည်း မရှိပါဘူးဟု သံသယ ဖြစ်ကာ လိပ်စာကို ကြည့်ရာ ကျွန်မ၏ လိပ်စာအမှန်ပင် ဖြစ်နေသော ကြောင့် သိချင်ဇောနှင့် ဖွင့်ဖောက်လိုက်ရာ-

မမချစ်တဲ့ ညီမလေး....

ဒီစာကို ဖတ်ရတော့ တော် တော် ကို အံ့ဩသွားမှာ ပဲနော်။ နောက်ပြီး မမကိုလည်း လာရှုပ်ရပြန်ပြီဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမှာ ပေါ့နော်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ရှေ့ကို ဆက်ဖတ်ပါဦး။ မမကြိုရဲ့ စားပြီး ရေး ပေးလိုက်တဲ့စာကို မဖတ်ချင်ပေမယ့် ဆက်ဖတ်ပါဦး ညီမရယ်...နော်။

မမဟာ မိုက်ခဲ့တယ်။ ဖြူစင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ချစ်ခင်နေရှာတဲ့ ညီမလေး မှန်းလောက်အောင်ပဲ မိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုမိုက်ခဲ့လို့လည်း မမဖြင့် မရှုမလှ ဘေးဒုက္ခ တွေ .ရပြီပေါ့ကွယ်။ အခုမှပဲ မမမိုက်ခဲ့၊ မှာ :ခဲ့တာကို သတိရတယ်၊ နောင်တ ရတယ်။ နို့ပေမဲ့ မမ နောင်တဟာဖြင့် “ဆုံးသော နောင်တ”ပါပဲကွယ်။

“နောင်တ”တဲ့။ ဒီနောင်တဆိုတဲ့ စကားလေးဟာ ဘာမှမများ ပေမယ့် သူ့အဓိပ္ပာယ် ကတော့ ကျယ်ဝန်းပါတိ ညီမရယ်။ နောက်ပြီး နာမည် နဲ့လည်း လိုက်ပါရဲ့ ။ နောင်တ ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မိုက်ပြီး မှာ :ပြီး နောင်မှတလို့ နောက်တတဲ့။ အဲဒီ နောက်တဟာ အတော် ကို ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ ချစ်ညီမလည်း ဒီလို နောင်တမျိုး မရဖို့ရာ အမြဲသတိချပ်ပါကွယ်....နော်။

မမဟာ ငယ်ငယ်တည်းကစပြီး မိဘရဲ့ ချစ်ခင်ယုယမှု ကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ခံစားခဲ့ရလို့ မိဘအပေါ်မယ် နွဲ့ဆိုးဆိုးခဲ့တယ်။ မမမိဘများ ရဲ့ အစစရာရာ အလိုလိုက်မှု ကြောင့် မမရဲ့ ပင်ကိုဗီဇ မကောင်းတဲ့စိတ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လိုက်လျောနိုင်ခဲ့တယ်။ မမ ဘာပဲလုပ်လုပ်ပြီး ပြီး ကြည့်နေခဲ့တဲ့ မိဘများ ဟာ မမပေါ် ဘယ်ထိအောင်များ အလိုလိုက်သလဲဆိုရင် မမကမြင်းလို့၊ မိုက်လို့ အရှက်တကွဲ အကျိုး နည်းရတာ ကို တောင်မှ “ကံစီမံရာ ကံအတိုင်းပေါ့ကွယ်”လို့ ဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်ခဲ့ကြတယ်။ တိုတိုပြောရရင် မမရဲ့ မိဘများ ဟာ မမ မကောင်းတာပဲ လုပ်လုပ်၊ ကောင်းတာပဲလုပ်လုပ် ပြုမိသမျှ အပြစ်တွေ ကို မိဘမေတ္တာ အချစ်နဲ့ ဖုံးအုပ်ပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ မမ မှတ်လောက်အောင် ရယ်လို့ တစ်ခါမှ ခြောက်လှန့် ဆုံးမခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။

ဒါကြောင့် မမခုလို မရှုမလှ ဒုက္ခ ဖြစ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စမှာ မိဘရဲ့ မဆင်မခြင် အရမ်းမဲ့ အလိုလိုက်လွန်း မှု ပါပဲကွယ်။ နောက်ပြီး မမကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မိုက်မဲခဲ့ရုံမက အပြစ်ကင်းတဲ့ ညီမလေးကိုပါ မိုက်စာရင်းထဲသွင်းဖို့ နားချခဲ့သေးတယ်။ ဒါတွေ တွေ့မိတိုင်းလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်သေချင်လောက်အောင်ပဲ အပြစ်တင်မိတယ်။

မမတို့လေ ညီမလေးတို့မြို့ က ထွက်ခဲ့ပြီးတော့ ရှမ်းပြည်နယ် ဘက်မှာ သွားနေခဲ့ရင်း မမရဲ့ မိဘနှစ် ပါးစလုံး စိတ်လက်မကောင်း တာလည်း တစ်ကြောင်းမို့ လူကြီး ရောဂါ နှင့် ကွယ်လွန်သွားကြတယ်။ မိုက်လိုက်တဲ့ မမဟာဖြင့် မိဘနှစ် ပါးလုံး သေဆုံးတာကို ဝမ်းမနည်းဘဲ ဒါမှပိုပြီး လွတ်လပ်ပြီဆိုပြီး ရှိသမျှပစ္စည်းထုခွဲရောင်း ချ ရန်ကုန်ဘက် ဆင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး မမဟာ အမိုက်ထဲကို အမိုက်ဆုံးကို ဆင်းပြီး ပျော်မွေ့ခဲ့တာ ခုတော့ဖြင့် ညီမရေ၊ ရှိသမျှပစ္စည်း လည်းကုန်၊ လူလည်းမလှ ဖြစ်ရပြီကွယ်။ ဒါဟာ မမရဲ့ အမိုက်ဆုံး အပြစ်ကြီးပါပဲ။

ဟိုစဉ်အခါ ညီမလေးကိုယ်တိုင် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ချွမ်းခဲ့တဲ့ မမရဲ့ စိုပြည်ပြည့်ဖြူ : တဲ့ အသားအရေဟာ ခုနေခါမှာ တော့ ခြောက်ကပ်ကပ် ပိန်ညောင်ညောင်နဲ့ ဖြူရော်ပြီး မသတိစရာ ကိုယ်လုံးကြီး ဖြစ်နေပါပြီကွယ်။ အရင်တုန်းက ညှို့ဓာတ်ပါပြီး

ကြည်လင်တောက်ပတဲ့ မမရဲ့ မျက်လုံးအစုံဟာ ခုခါမှတော့ အရောင် အဆင်းကင်းမဲ့ပြီး
မှေးမှိန်မှိန်နဲ့ မကန်းရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်။

မမရဲ့ ကျက်သရေ ရှိတဲ့မျက်နှာ၊ ဆံပင်၊ ကိုယ်နေဟန်ထား အိုလေ

....မမရဲ့ အလှဟူသမျှတွေ ဟာ အားလုံး ရေထဲမျောပါသွားသလို တစ်ခုမှ
မရှိတော့ပါဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းက မမလှယမင်းကလေး ဖြစ်ခဲ့စဉ်တုန်းက မမကို နယ်လီရယ်၊
မြရယ်၊ အသက်ရယ်နဲ့ ချွဲခဲ့ကြတဲ့ ကိုယ်တော် ချောတွေ ဆိုတာတော့ မမကို မြင်ရင်ပဲ
နာခေါင်းရှုံ့၊ မျက်နှာလွှဲ ကုန်ပြီ။ ဒါပေမယ့် မမ ဝမ်းနည်းဘူး။ အားလုံး မမရဲ့ အပြစ်တွေ ကိုး။

ခုဆိုရင် မမလေ ကြောက်မက်ရွံ့ရှာဖို့ကောင်းတဲ့ ရောဂါ ရနေပြီ။
ဒုက္ခဝေဒနာထဲမှာ နေနေရလို့ ဟောဒီစာရေး ပြီးရင်ပဲ မမရဲ့ စက်ဆုပ် ရွံ့ရှာဖို့ကောင်းတဲ့
ဘဝဆိုးကြီးကို စွန့်လွှတ် အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့ မယ်ကွယ်။

ဒါနဲ့များ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလို စိတ်ညစ်စရာတွေ ရေး နေသေးလဲလို့ မေးစရာ
ရှိတယ်။ ဒီအမေးကို မမဖြေရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် မမမိုက်မဲခဲ့သမျှ မှာ ခဲ့သမျှ အမှာ :တွေ ဟာ
မကောင်းတဲ့ အမှာ :တွေ ပါလားရယ်လို့ ငယ်ရွယ်တဲ့ ချစ်ညီမတွေ ရှောင်းရှားရမယ့်
သင်ခန်းစာတစ်ရပ် ဖြစ်ပါစေတော့လို့ ရေး လိုက်ရတာ ပါပဲကွယ်။

ကဲ....ကဲ....“မမ ရေး ခဲ့တာလည်း အတော် လေးရှည်သွားပြီ။ လက်တွေ တုန်ပြီး
မျက်လုံးတွေ ရီမှု န်နေလို့ ဒီထက် ဆက်ရေး ဖို့လည်း မမ မစွမ်းတော့ပါဘူးကွယ်။ နောက်ဆုံး
ချစ်ညီမကို မှာ ချင်တာ ကတော့ လောကကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ ကိစ္စတွေ ကို အမှာ :အမှန်
တိတိကျကျ ဝေဖန်နိုင်ဖို့ ပညာသင်ချိန်မှာ ကြီးပွားရေး ရှေးရှုပြီး သင့်တော် တဲ့သူနဲ့ သိမ်မွေ့စွာ
ပေါင်းသင်းသွား ဖို့ပါပဲကွယ်။ မမအဖို့မှာ တော့ လမ်းဆုံးနေလို့ မထူးတော့ပါဘူး။ ကဲ....တော်
သေးပြီကွယ်

ညီမ တစ်ခါက မုန်းခဲ့တဲ့

စကား ဆုံးသွားပေပြီ။ ကျွန်မမှာ ၁၀ မိုင်ခရီးကို အပြင်းပြေးလာခဲ့ရသူ နှင့် မခြား
စိတ်မောလျက်ရှိပါသည်။ ပြီးနောက်လည်း လုံးကျစ်နုနယ်၍ လှပသော ကိုယ်ကာယရှင်
နယ်လီမြို့ကို မြင်ယောင်မိကာ စာထဲတွင် ပါသည့် အတိုင်း ပိန်လိုညှိုး ခြောက်သည့် နွမ်းလှလှ
နယ်လီမြို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို မြင်ယောင်မိပါသည်။

ဪ...နယ်လီမြို့၊ နယ်လီမြို့၊ ရပ်ရည်ကလေး ချောမောလှပသလောက်
ကလက်လွန်းလို့ ဒုက္ခတွေ့ ရတဲ့ “ချောကလက်” နယ်လီမြို့ပါကလားနော်
(တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်၊ ၁၉၅၅ ၊ မတ်လ ၁ ရက်)

*

ဆိုက္ကားဆရာ မှတ်တမ်း

စာရေး ဆရာတွေ ကွင်းဆင်းလေ့လာကြတယ်။ ကုန်ကြမ်း ရှာကြတယ်ဆိုတာ
ကျုပ်တို့ ဆိုက္ကားသမားတွေ လောက် စုံမယ် မထင်ဘူးဗျ။

ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ နိစ္စဓူဝကြုံနေရတဲ့ လူအမျိုး မျိုး ရဲ့ ဘဝလောက်စုံတာ
ဘယ်ရှိမလဲဗျာ။ မကြားချင်လည်း မနေရ။ မမြင်ချင်လည်း မနေရ။ ကြားရမြင်ရတာ
ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ရော၊ ဖန်တစ်ရာတေ ဇာတ်တွေ ရော။ အဲ....တစ်ခါတစ်ခါ
ကိုယ်တိုင်ပါပြီး က၊လိုက်ရတဲ့ အကွက်တောင် ရှိလေရဲ့ ။

ဒီနေ့ဗျာ....

ကားဂိတ်မှာ ပထမဆုံး ဆိုက်လာမယ့် အဝေးပြေးကားကို မျှော်ရင်း ဘူတာလား၊
သဘောဆိပ်လား၊ ခရီးသည် တစ်ဦးဦးတော့ ရမှာ ပဲလို့ အားခဲနေတုန်း ထုံးစံအတိုင်း
ဒိုင်နာကိုယ်တော် လေး ထိုးရပ်တယ်။

ဒိုင်နာလောက် ကတော့ မက်မက်စက်စက် ခရီးသည် မပါတတ်ပါဘူး။ ပါလည်း လက်ဆွဲအိတ် တစ်နိုင်စာလောက်နဲ့မို့ ဆိုက္ကားခ ဘယ်လောက်ရမှာ တုန်း။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က စိတ်မပျံ့တပါနဲ့ပဲ ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဆိုက္ကားဂတ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်နံပါတ်စဉ်နဲ့ လိုက်ရတာ ဆိုတော့ သိပ်ပြေးခေါ်လို့ မရဘူး။

ဖိုးကျော်တို့၊ မှတ်ကြီးတို့ ကတော့ လူသစ်တွေ မို့ ကားတစ်စင်း ထိုးဆိုက်တယ်ဆို ကုန်ကြွေးမရ အလုအယက် လုပ်ချင်တယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်အလှည့် ပေမယ့် မလိုက်ချင်ရင် သူတို့ ပေးလိုက်။ လိုလိုချင်ချင် လိုက်သွားကြတယ်။ သူတို့ နှစ် ယောက် လုံး ဝါကျွတ်ရင် မိန်းမတောင်းကြမှာ မို့ သူများ ထက် ပိုပြီး ငွေလိုချင်နေကြတာ ထင်ပါရဲ့ ။

ကျုပ် ကတော့ဗျာ...အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ် ကျော်ပြီ။ ကလေးနှစ် ယောက် ။ မိန်းမက ဈေးထဲမှာ ဈေးထဲမှာ ကြက်သွန်၊ အားလူး ရောင် :တယ်။ စားလောက်တာပေါ့။ ဒီတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ ဒေါင်းဆေးပေါ့လိပ်ခဲရင်း မျက်စိအောက် မှာ ရောက်လာတဲ့ ခရီးသည်တွေ ကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။

“ဟေ့....ဟေ့....နဂါးရုံဘုရား ဈေးတဲ့”

ကိုစိန်တုတ်က လှမ်းခေါ်တယ်။ ကျုပ်အလှည့် ရောက်ပြီကိုး....။

လိုက်ချင်သည် ဖြစ်စေ၊ မလိုက်ချင်သည် ဖြစ်စေ၊ ပထမ ဆုံးခေါက်ဆိုတော့ လိုက်ရမှာ ပေါ့လေ။

ဆိုက္ကားကို တွန်းယူပြီး ကိုစိန်တုတ်ဘက် သွားလိုက်တယ်။

ဪ...လိုက်မယ့် ခရီးသည်က အမျိုး သမီးပဲ။

ထုံးစံအတိုင်း အဝေးပြေးကား စီးလာတဲ့ ခရီးသည် ပီသစွာ နှိပ် ဟိုက်ဟိုက်၊ ကပိုကရို၊ လက်ထဲမှာ မိုးလုံတဲ့ ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲ အိတ်တစ်လုံး အခြားဘာမှ မပါဘူး။

“လေးကျပ်”

လေးကျပ် ဆစ်ပြုနေမှာ စိုးလို့ ဈေးအရင် ပြောလိုက်ရတယ်။

အမျိုး သမီးက လေးဆယ်ကျော်လောက် ခန့်မှန်းရတယ်။ ပြုံး ပြပြီး
ခေါင်းညိတ်တယ်။ ဈေးမဆစ်ဘူး။

“ဟေ့....ကျုပ်တန် တစ်ရွက်လောက် ပေးပါဦး”

ကျန်တဲ့ ဂိတ်ထိုးသမားတွေ ထဲ လှမ်းတောင်းလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်တန် ပြဿ
နာက တစ်ခုကွ။ လေးကျပ်ဆို ကိုယ်က တစ်ကျပ် ပြန်အမ်းရမှာ သေချာတယ်။ သူ့မှာ
ကျပ်တန်လေးရွက် ပါလည်း ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တစ်ပါးတည်း ဆောင်သွားမှ။ ကျ
ပ်အိတ်ထဲပါလာတဲ့ ကျပ်တန်လေး နှစ် ရွက်က လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးပြီးသွားပြီလေ။

ကိုစိန်တုတ် ဘေးက တစ်ယောက် ပါပဲ။ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး။ ကျပ်တန် နှိုက်ပြီး
လာပေးမလို့လုပ်တော့ အမျိုး သမီးက လက်ကာပြတယ်။

“နေ....နေ မယူနဲ့တော့ ငါးကျပ်ပဲ ပေးမယ်”

တယ်....ထူးဆန်းပါလား။

လေးကျပ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့မြို့ မှာ ဈေးကြီးလှပြီ။ သာမန် ဈေးတို့၊ မော်တော်
ဆိပ်တို့ကို နှစ် ကျပ်ပဲ ပေးရတာ ။ ဘူတာသွားမှ သုံးကျပ်။ အခု သူသွားမယ်ဆိုတဲ့
နဂါးရံဘုရားဈေးဆိုတာက ဘူတာရုံ ဟိုဘက်နှစ် ဘက်နှစ် လမ်းလောက် ကျော်ရဦးမှာ မို့
လေးကျပ်တောင်းတာ။ ခုတော့ ဒီအမျိုး သမီးက မဆစ်တဲ့အပြင် ပိုပေးမယ်တဲ့။

အေးလေ....အရလည်း ကောင်းတာပေါ့။

ပေါ့ပေါ့ပါးပဲ ဆိုက္ကားကို နင်းထွက်ခဲ့ရတယ်။ ဆိုက္ကား ရှေ့ခုံမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး
ထိုင်နေတဲ့ အမျိုး သမီးကြီးဟာ လမ်းဘေးဝဲယာကိုလည်း မကြည့်ဘူး။ ဆိုက္ကားဆရာကိုလည်း
စပ်စပ်စုစု မလုပ်ဘူး ။ ငြိမ်လွန်းလို့ ကြောက်စရာတောင် ကောင်းလာတယ်။ သစ်ဆိမ့်လမ်း၊
ကုန်သည်လမ်း၊ ဗိုလ်တုန်လမ်း၊ မင်းကြီးလမ်း၊ တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်း နင်းခဲ့တယ်။ သက်ပြင်းရှူ
သံနဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက် သက်ပြင်းချသံကလွဲလို့ ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာဘူး။

ဘူတာကုန်း ကျော်တော့မှ....

“ဆိုက္ကားဆရာ”

“ပြောပါဗျာ”

“အိမ်ထောင်ရှိလား”

“ဗျာ”

အမောတကော နင်းနေတဲ့ကြားက နားထဲ နင်သွားတာပဲ။ ပြောရရင် သူနဲ့ ကိုယ်ကလည်း အရွယ်ချင်း သိပ်မကွာလှဘူး ဆိုပါစို့။ ဆံပင်ကို ခပ်တင်းတင်း ထုံးထားတာရယ်၊ ခေတ်ပေါ် ပုလဲရှန် လက်ရှည်အင်္ကျီနဲ့ အကောင်းစား ဖျင်တစ်မျိုး မျိုး ဖြစ်တဲ့ ပြောင်လုံချည် နက်ပြာရယ်၊ ဖိနပ်ပါးပါး ဖြူဖြူရယ်၊ နေပုံထိုင်ပုံ ပီပီရီရီ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်တာရယ်ကြောင့် ခပ်နိမ့်နိမ့် အတန်းအစားထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။

ဒါပေမယ့်ဗျာ...

မေးခွန်းကြီးကလဲ...

ခပ်လျှပ်ပေါ်လော်လည်သာ ဝတ်စားထားရင် အထင်လွဲစရာကြီး။

“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ အစ်မကြီးက အကူအညီ တစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ”

သူ့အသံက ပိုပြီး ငြိမ်နေတယ်။ ဟိုထင် သည်ထင် မထင်ရဲတော့ဘူး။

ဆိုက္ကားနင်းတဲ့ အရှိန်တော့ နည်းနည်း လျော့သွားသလိုပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့...ရှိပါတယ်”

“ကလေး ရှိလား”

“နှစ် ယောက် ၊ သားလေးတွေ ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်”

ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။

ဆိုက္ကားက ဘူတာလမ်းသွယ် (၁) ကို ကျော်ခဲ့ပြီ။ နောက်လမ်းဆိုရင် နဂါးရုံဘုရား ရောက်တော့မယ်။

“ငါ့မောင်ကို အကူအညီတောင်းဖို့ သင့်မသင့် တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာခဲ့တာ၊ အကဲခတ်လာခဲ့တာ၊ ခုတော့ တောင်းလို့ သင့်ပြီထင်လို့ တောင်းတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...တောင်းပါ”

“အစ်မကြီး အခုသွားမှာ က....”

သူနည်းနည်း တော့ ဆိုင်ငုံငုံ ဖြစ်နေတယ်။

တံတွေ : မျို့ချတာ ကြားလိုက်ရတယ်။

ဘာမှ မမေးဘဲ နားပဲ ထောင်နေလိုက်ပါတယ်။

“အစ်မကြီး အခု သွားမှာ က ကိုယ့်ယောကျ်ားဆီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ....ဒါပေမယ့် သူက” စကားဆိုင်းနေပြန်တယ်။

ပြီးတော့မှ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အနေနဲ့ ခပ်သွက်သွက် ပြောတယ်။

“သူက တခြား တစ်ယောက်နဲ့ နေနေတာ”

“အငယ်အနှောင်း ဆိုပါတော့ဗျာ”

ကျုပ်က ထောက်လိုက် ဖြစ်တယ်။

“ငါ့မောင် သဘောပေါက်တယ်နော်၊ အဲဒါ အစ်မကြီးက သူတစ်ပါးကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ပါဘူး၊ ဒီလိုလေ သူ့မှာ က ကလေးလေး ရှိနေပြီး ကိုယ့်မှာ ကလေးမရှိဘူး”

“အို...”

“ဒီတော့ ကိုယ်က အလျှော့ပေးထားရတယ်၊ ဒီမှာ က တရားဝင်ထင်ထင် ပေါ်ပေါ်၊ ကိုယ် ကတော့ အကြီးဆိုပေမယ့် တိတ်တိတ်...”

ခပ်ထိန်းထိန်း ပြောနေရက်က အသက်တိမ်ဝင်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်းဆက် နားထောင်ရုံပဲ ထောင်နေရတယ်။ စကားတောင် ဝင်မထောက် ဖြစ်ပါဘူး။

“အစ်မကြီးတို့ လင်မယားချင်းက လုံးဝ မပြတ်ကြပါဘူး၊ ကိုယ့်ဆီ သူလာတယ်၊ အရေး အကြောင်းပေါ်ရင် သူ့ဆီ ကိုယ်လာရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုနက ပြောသလို သူ့အိမ်တိုက်ရိုက်သွားတာမျိုး မလုပ်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါ့မောင်ကူညီပါ”

“ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေးရမလား”

“သွား အကြောင်းကြားပေးရုံပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ သွားပြောပါ့မယ်”

ဒါမျိုး ဘာလို့ မကူညီနိုင်ရမှာ လဲဗျာ။

“အဲဒီ ဈေးအဝင်ဝနားကျရပ်ပေး၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အစ်မကြီးဝင်ထိုင်နေမယ်၊ ငါ့မောင်က ဆက်သွား၊ ဒီလမ်းအတိုင်း ဓာတ်တိုင်နှစ် တိုင် သွားပြီးရင် ဘယ်ဘက်ချိုး ၊ ပထမဆုံး တွေ့တဲ့ ညာဘက် လမ်းသွယ်ထဲဝင်၊ ဓာတ်တိုင် သုံးတိုင်ကျရင် လမ်းရဲ့ ညာဘက်မှာ သူ့အိမ်ပဲ၊ နာမည် မေးစရာ မလိုဘူး၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရေး အိုးစင်အဟောင်းလေး ရှိတယ်၊ ရေအိုးတော့ ရှိချင်မှ ရှိမယ်လေ၊ အိမ်က ခလောက်ဆွနဲ့ ကလားနဲ့”

“ဒါလောက်ဆို ရပါပြီ၊ စိတ်ချ အစ်မကြီး ”

“အိမ်မှာ ကလေး တစ်ယောက် နဲ့ပဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ သူက အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူ ဖြူ၊ ပိန်သွယ်သွယ် ချောတယ်”

ချောတယ်ဆိုတဲ့ စကားပြောပြီး သူငြိမ်နေတယ်။ အေးဗျာ...

စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ သူ့ယောက်ျားကို သူ့ချစ်ရှာမှာ ပဲနော်။ ချောတယ်တဲ့ ပြောရှာတယ်။

“ဘာစကားမှ ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ မြို့ က ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် လို့ပဲ

ပြောပြပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊စိတ်ချ အစ်မကြီး”

ဈေးရောက်ပြီ။

သူဆင်းတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပါပဲ။

ဆွဲလာတဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ကို မ၊ပြီး အနီးဆုံး မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်တယ်။

ကျပ်လည်း ဆိုက္ကားနင်းထွက်ခဲ့ရော။

သူညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း အတိအကျလိုက်သွားတော့ အဆင်သင့်ပဲတွေ့ ရပါတယ်။

ဖိနပ်ချွတ်နားမှာ ရပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကလေးချိုပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် လှည့်ကြည့်တယ်။ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်မှာ ပဲ အစ်မကြီးပြောတဲ့ “ချောတယ်”ဆိုတဲ့ လူမှန်း သိလိုက်ပါတယ်။ သူပြောတာ မလွန်ပါဘူး။ အတော် လေး ရည်မွန်တဲ့လူပါ။ လူပုံချော ဆိုပါတော့။ ပါးပါးလျားလျားနဲ့ ရှေးတုန်းက မင်းသားတွေ ပုံမျိုး ။

သူပဲခုံးပေါ် မှီအိပ်နေတဲ့ ကလေးလေးကလည်း လ၊သားပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ သူ့လို ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးပါပဲ။ ကလေး အိပ်အောင် လမ်းလျှောက် ချောနေရာက ကျပ်ကိုလည်း မြင်ရော....

“ဘာကိစ္စပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ဟို...မြို့ က ဧည့်သည်ရောက်လို့”

သူ ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ မ ဖြစ်ပါဘူး။ ထူးထူးခြားခြား မ ဖြစ်ပါဘူး။ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့....စောင့်နေကျ နေရာမှာ စောင့်ပါလို့ ပြောပေးပါ။ ဒါဆို သူ သိပါတယ်”

ကျပ်လည်း သိပ်စကားမရှည်ချင်တာနဲ့ ချာခနဲ လှည့်ပြန်ခဲ့တယ်။ ရင်ထဲတစ်မျိုး

ကြီးပဲဗျာ...။

စောင့်နေကျနေရာဆိုပဲ။

ဒီလိုပဲ တွေ့နေကျပေါ့။

ဒီလိုတွေ့တော့ ကလေးလေးက ဘယ်မှာ နေခဲ့ရမှာလဲ ။ ပြီးတော့...

အဲ...ကလေးအမေရော...။

ရင်ထဲ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ဆိုက္ကားကို ပြန်နင်းလာတယ်။ ဈေးဆိုင်ဝမှာ အမျိုး

သမီးကြီးက လည်ဆန့်ပြီး မျှော်နေတယ်။

“တွေ့တယ် အစ်မ၊ တွေ့နေကျနေရာမှာ စောင့်ပါတဲ့၊ ဒါဆို အစ်မသိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ငါးကျပ်တန် အသစ်တစ်ရွက် ကမ်းပေးရင်းပြောတယ်။

လှမ်းယူလိုက်ဆဲမှာ တော့....

“အဲ...တွေ့နေကျဆိုတာ နှစ်နေရာရှိတယ်၊ ဘယ်ဟာလဲ မသိဘူး”

“ကျွန်တော် ပြန်မေးပေးရမလား”

“အားနာလိုက်တာ ငါ့မောင်ရယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“အဲလိုဆိုရင် မောင်တော် ဆိပ်လား၊ တယ်လီဖုန်းရုံးလားလို့ မေးပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုက္ကားနဲ့ ပြန်လည်ရပြန်တယ်။

ဒီတစ်ခါ လူဟာ ဗလုံးဗထွေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာပြောမလဲ ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု

တစ်ခု ပြုနေရသလိုပဲ။ ဘယ်သူ့ကောင်းကျိုး အတွက် ပြုနေတာလည်း ဆိုတာတော့

စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

နောက်တစ်ခါက ပြန်ရောက်တော့ ခြင်းကလေးထဲ နို့ဘူးထည့်လို့ အနီးတွေ ထည့်ဖို့ ပြင်နေတာ တွေ နေတယ်။ ကလေးကို တစ်နေရာ သွားထားမလိုများ လား။

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

တည့်တည့်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ လှမ်းမေးတယ်။

“ဟို....မော်တော် ဆိပ်လား၊ တယ်လီဖုန်းရုံးလားတဲ့”

သူ မပြုံး မရယ်နဲ့ဘဲ....

“တယ်လီဖုန်းရုံး”တဲ့။

ကျုပ်လည်း တစ်ချိုး တည်း ပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်။

“တယ်လီဖုန်းရုံးတဲ့ နီးသားပဲ၊ ကျွန်တော် ပို့ပေးရဦးမလား”

“ရပါတယ်၊ လမ်းပဲလျှောက်သွားမယ်၊ ဒါမှ သူလာမှာ နဲ့ အတော် ပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဒီနေ့အဖို့ ငါမောင် ကုသိုလ်ရ သွားပါပြီ၊ အိမ်ကျ မိန်းမကို ပြောပြပေါ့”

သူက ပြုံး ပြုံး ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ်က ပြန်ပြီး ပြုံး မပြနိုင်ခဲ့ဘူးဗျာ။

လက်ထဲက ငါးကျပ်တန်ကိုလည်း အိတ်ကပ်ထဲ မထည့် ဖြစ်သေးဘူး။

ကျုပ်ကုသိုလ်ရခဲ့ပြီ။

ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ။

ကျုပ် လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူ့ကောင်းကျိုး လဲ။

အမျိုး သမီးကြီးအတွက်လား ။

ဟိုလူ့အတွက်လား။

ကလေးလေး အတွက်လား။

ကလေးအမေ အတွက်လား။

အတ္တပ္ပတ္တိဇာစ်မြစ် သိရရင်တော့ ကိုသိုလ် ရ၊မရ သေချာမှာ ပါပဲ။

ခက်တာက အချစ်ဆိုတာ ဒါတဲ့လားဗျာ။

တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ကြတာ ဒါတဲ့လား။

အိမ်ပြန်ပြီး သားတို့ အမေကိုတော့ ပြောပြရဦးမယ်။

ငါတော့ ကလေးပစ်ပြီး တခြား တစ်ယောက် ဆီ မသွားနိုင်ဘူး။ မင်းလည်း

မသွားရဘူး။ အို...တို့ ခြင်ထောင်လေးဟာ လေးယောက် ထဲ အိပ်နေလို့ပြီ နေပေမယ့်
ခြင်ကိုက် အတူခံကြမယ်ကွာလို့”

နို့...ကလေးအမေကရော...။

သူကရော ဘာလို့ အို...ကျုပ် နားမလည်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ ကျုပ်တို့

ဆိုက္ကားသမားတွေ က ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်တတ်တယ်လို့။ ခက်လိုက်တာဗျာ။

ငါးကျပ်တန်ကိုတော့ သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲအတွက် ထရံမှာ ညှပ်ထားလိုက်တော့မယ်

စပယ်ဦး မြန်မာဝတ္ထုတိုမဂ္ဂဇင်း

(၁၉၈၉ ခုနှစ် ၊ နိုဝင်ဘာလ၊ စာအုပ်အမှတ် (၅၈)

*

အခန်း (၂)

ရိုးပြတ်တော

ခင်လေး မျက်စိထဲမှာ ဖြင့် အားလုံးအဆန်းတွေ ချည်း ဖြစ်နေတယ်။

“ရိုးပြတ်တော” ဆိုသည်ကို ကြားသား ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ခုမြင်ရတော့ ကြည့်စမ်း၊ တကယ့်ကို အရိုးတွေ ချည်း ပြတ်ကျန်ခဲ့သည့် တောပါပဲကလား။ ရိုးပြတ်တော....တဲ့။ လှပင် လှသေးတော့ ။ အဲ...ရိုးပြတ်တောဆိုတာမှာ ၊ တစ်တောလုံး တစ်ပြင်လုံး အရိုးငုတ်တုတ်နှင့် ကား မဟုတ်တော့။ လှည်းတစ်ကြောင်း၊ ခြေလမ်းကြောင်း၊ ပြီးတော့ ပွဲခင်း။ သည်နေရာတွေ မှာ ရိုးပြတ်တို့သည် ပြားချပ်လျက်ရှိကြပြီ။

“ကောက်ရိတ်ခါစ ကတော့ ဝင်းဝါနေတာပေါ့ဟယ်။ ခုလို နွေပေါက်လာတော့လည်း ရိုးပြတ်တောက ပပ်ကြားအက်တွေ နဲ့ သိပ်မလှတော့ဘူးပေါ့”

မလတ်က မြေပပ်ကြားအက်တစ်ခုကို ခုန်ကျော်ရင်း ဆိုသည်။ ခင်လေးက မလတ်လက်ကို အားပြု၍ မလတ်ခုန်သလို လိုက်ခုန်ရင်း ပျောနေသည်။

“ခုလည်း လှပါတယ် မလတ်ရယ်။ ဟောကြည့်....ရိုးပြတ်လေးတွေ ပိပြီး ပြားနေတာကိုက သနားစရာလေးပဲ”

“အရူးမ”

မလတ်က တစ်ချက်ရေရွတ်သည်။ ခင်လေးကို ငြင်းခုံ၍ မနေပေ။ မလတ်ခြေလှမ်း များ ကို မီအောင် ခပ်သွက်သွက် အားစိုက်ရခြင်းကိုလည်း ခင်လေးက သဘောကျ၏ ။ သူ့အစ်မ မလတ် တစ်ယောက် လယ်တောသူ တစ်ယောက် လိုပင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလေး ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ မအံ့သြတော့။ တစ်နှစ် လုံး ရွှေယင်းမာရွာမှာ မူလတန်းဆရာမ လုပ်ရင်း အပျင်းပြေ ရေး ပို့သည့် မလတ်စာတွေ မှာ ပါခဲ့ပြီးပြီ။ မလတ်သည် ရွှေယင်းမာ၏ အကြမ်းခံ ရွာသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ကျောင်းပိတ်၍ အလည်လိုက်ရင်း မလတ်ကို လာကြိုသည့် ခင်လေးမှာ သာ
အရာရာသည် အဆန်း ဖြစ်နေရ၏။ စာထဲမှာ ဖတ်ရသည်နှင့် ကွာနေသေးကြောင်းလည်း
တွေ့မိသည်။ လယ်ကွင်းလေနှင့် ရိုးပြတ်တောလေကို မလတ် ခွဲခြားရေး ခဲ့ဖူးပေမယ့်
တကယ်၍ကြည့်မှ သိရတာ မဟုတ်လား။

“ရိုးပြတ်နဲ့ဆိုတာ ဒါလားဟင် မလတ်”

မလတ်လက်ကို လှုပ်ခါရင်းမေးတော့ မလတ်ရယ်သည်။ ခဏရပ်သည်။

“အေးဟယ်....ခင်လေး မေးမှ သတိရတယ်။ ခုရနေတာ ရိုးပြတ်နဲ့
မဟုတ်သေးဘူးဟဲ့၊ ဟိုးရွာထိပ်မှာ ရှိတဲ့ တောင်ရိုးပင်ကြီးဆီက တောင်ရိုးပန်းနဲ့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ စူးတယ်နော်”

“အေး...ရိုးပြတ်နဲ့ဆိုတာက ဒီလိုစူးစူးကြီး မဟုတ်ဘူး။ မသိမသာ သင်းနေတာ။
နောက်နှစ် ကျမှ ပြလိုရမယ်ဟာ။ ခုတော့ ပွဲခင်းလည်း လုပ်ထားပြီးသား ဆိုတော့
ရိုးပြတ်တောသာ ဆိုတယ်။ ပွဲကြွင်းပွဲကျန်နဲ့တွေ့ လှိုင်နေတာပေါ့”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဇာတ်ရုံကြီးနား ရောက်လာကြသည်။ ကျူထရံကာ၍
အင်ဖတ်မိုးထား သော ဇာတ်ရုံကြီးကား ဟည်းထနေသည်။ ပွဲခင်းဈေးတန်းမှာ တော့
ဆိုင်ခန်းများ မရှိကြတော့။

“တစ်နှစ် တစ်ခါ ဘုရားပွဲလုပ်တာ တအားစည်တာပဲ။ နောင်နှစ် ကျရင်
ဘုရားပွဲအမီလာခဲ့”

“မလတ်က နောင်နှစ် ဒီမှာ ရှိဖို့ သေချာတယ်ပေါ့”

“အေးလေ ဆရာမ အလုပ်ဆိုတာ ချက်ချင်း ပြောင်းလို့ကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ပြီးတော့ ဒီရွာမှာ ငါပျော်တယ်”

ခင်လေးက အစ်မမျက်နှာကို ကြင်နာစွာ ကြည့်မိ၏။ မိသားစုနှင့် ခွဲကာ
ကျေးရွာဇနပုဒ်မှာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါအတွက် အလုပ်လာလုပ်ရလေခြင်းဟု ကိုယ်က

သနားမိသော်လည်း မလတ်မျက်နှာမှာ မူ မကျေနပ်ဖွယ် မတွေ့ ရ။

“ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေ တုန်းက ခုလို မနက်ဖက်ဆို ဘုရား ဘယ်လာနိုင်မလဲ၊ ညနေကျမှ လာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ခါကျူရှုခင်းက တစ်မျိုး ပေါ့။ နေလုံးကဟိုးက ကွင်းစပ် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာ ဝင်တယ်။ ငှက်အုပ်တွေ အိပ်တန်းပျံကြတယ်။ ကျွဲကျောင်းသားတွေ ကျွဲအုပ်နဲ့ ရွာပြန်ကြတယ်။ လွမ်းစရာကောင်းတာပေါ့ဟယ်”

လွမ်းစရာကောင်းကြောင်း ပြောနေသော မလတ်မျက်နှာကား ပြုံး ပြုံး ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ခင်လေးက ဘုရားဆီ မျှော်ကြည့်လိုက်၏ ။

ဉာဏ်တော် တစ်ဝက်ထိ ရွှေပိန်းချထားသဖြင့် ထိပ်ပိုင်းမှာ ဝင်းလက်နေသည်။ အောက်ခြေနှင့် စေတီရံလေးများ ကိုမူ ထုံးဖြူသုတ်ထား၏ ။ တပို့တွဲ လပြည့် ဘုရားပွဲချိန်နီးတော့ ရွာက လူငယ်တွေ စုပြီး ဘုရားထုံးသုပ်ပွဲလုပ်ကြောင်း၊ ပရိရုဏ်းအတွင်း ၊ မြက်ရှင်းကြကြောင်းတွေ တော့ မလတ်စာထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ရွှေယင်းမာက လူမှာ ၊ သည် ကွင်းစပ်က ဘုရားကို အားထားကြ၏ ။ သည်ဘုရား ပွဲကို အားခံကြသည်။ တစ်နှစ် တစ်ခါ ကျင်းပနိုင်ဖို့ တစ်နှစ် လုံး ကြိုး ပမ်းကြမြဲ ဖြစ်လေသည်။ ဘုရားပွဲမှာ ရန်ပွဲမ ဖြစ်လျှင် တစ်နှစ် လုံး အေးချမ်းမည် ဟု နိမိတ်ကောက်ကြပြီး ဘုရားပွဲမှာ ရောင် ၊ ပန်းဝယ်ပန်းလျှင် တစ်နှစ် လုံး စီးပွားရေး ကောင်းမည် ဟု ယူမှတ်ကြသည်။ ထို့အတူ ဘုရားပွဲမှာ ဇာတ်ရုံလူပြည့်လျှင် တစ်နှစ် တာလုံး ပြည့်စုံကြွယ်ဝ မည် ဟု အယူရှိကြလေသည်။

“ခဏနားဦးမလား”

မလတ်က ရပ်စောင့်ရင်းမေးသည်။

“ရပါတယ်”

ပြန်ပြောသော ခင်လေးအသံက ဟိုက်သံပါနေသဖြင့် မလတ်က ပြုံး သည်။

“အပြန်ကျ ထမင်းစားမြိန်လိမ့်မယ်”

“အေးနော်...”

သတိရပြီး လက်ကနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ နံနက်ကိုးနာရီနှင့် မိနစ် လေးဆယ် ရှိပြီ။ မနက်စောစောက စားထားသော ငချိတ်ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် အစာကြေစပြုပြီ။

ဘုရားသို့ သွယ်တန်းထားသော ကန်သင်းသည် အခြားကန်သင်းများ ကဲ့သို့ မကျဉ်း၊ မြင့်လည်းမြင့်သည်။ ဘုရားဖူးများ ခြေရာချင်း ထပ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် လမ်းသည် ဖုန်၍ နေလေပြီ။

လမ်းဖုန်းဖုန်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ခင်လေး တွေး၏။ ဘုရားစေတီရှိခြင်း ကြောင့် ရွာ၏ ကျက်သရေတိုးကြောင်း မငြင်းနိုင်ပေ။ မြန်မာတို့သည် တတ်နိုင်သမျှ ဘုရားစေတီတည်ထား ကိုးကွယ်ခြင်းဖြင့် စိတ်နှူးညံ့မှု ကို ရကြပေသည်။ ရန်ကုန်ထောင့်ကြီးဝင်းကို ဖြိုဖျက် ရှင်းလင်းလိုက်သော အခါ မြေစိုက် ထုံးစေတီလေးနှစ် ဆူကို မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထောင်တွင် မှာ ပင် ထောင်သားတို့ စိတ်နှလုံးသက်သာ ငြိမ်းချမ်းမှု အတန်အသင့်ရအောင် ဘုရားစေတီတို့က စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့ပေမည် မလွဲပေ။

ရိုးပြတ်တောကို ဖြတ်၍ တိုက်သော လေပြည်သည် ရွှေယင်းမာစေတီ ထိပ်ဖျား၊ ခေါင်းလောင်းလေးများ မှာ ဆွဲချိတ်ထားသော ညောင်ရွက်များ ကို နှုတ်ဆက်ဟန်တူ၏။ ဆည်းလည်းများ စွာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နိဗ္ဗာန်တေးကို သီကျူး ကြလေသည်။

“သိပ်ငြိမ်းချမ်းတာပဲနော်”

ခင်လေးက ရင်ထဲက ငြိမ်းချမ်းမှု ကို ဖွင့်ဟမိ၏။

“ရင်ပြင်ရောက်ရင် နင် ပိုပြီး သဘောကျလိမ့်မယ်”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“ရင်ပြင်ကနေ ရွာဘက်ကိုပြန်ကြည့်ရင် ပိုပြီး လွမ်းစရာ ကောင်းတယ်လေ။

ရိုးပြတ်တောရယ်၊ သောက်ရေကန်ရယ်၊ မန်ကျည်းပင်တန်းရယ်၊ ရွာရယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုးဘက်ဖြာသွားတဲ့ လှည်းလမ်းလေးတွေ ရယ်၊ မြင်ရတာ တစ်မျိုး ပဲလေ”

မလတ်က မာဖလာကို ဖြန့်သည်။ မာဖလာလည်စည်း အဝတ်ထဲမှ စိပ်ပုတီးကို

ယူသည်။ ခင်လေးက မလတ်ကို တအံ့တဩကြည့်၏ ။ ခင်လေးဖြင့် စိပ်ပုတီးယူလာဖို့ သတိပင်မရ။ လည်မည် ၊ ပတ်မည် ၊ ဒါပဲ။ မလတ်ကား တစ်နှစ် အတွင်း ၊ အများ ကြီး ရင့်ကျက် သွားပါလား။

ရင်ပြင်ပေါ် ခြေချသော အခါ မလတ်မျက်နှာသည် ပကတိငြိမ်သက်နေ၏ ။ ခင်လေးသည် စကားတစ်စုံတစ်ရာ မဆိုတော့။ မလတ်ထိုင်သော နေရာမှာ ပင် ကျုံ့ကျုံ့ ထိုင်ရသည်။

ခင်လေး ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသော အခါ မလတ်သည် မျက်လုံးမှိတ်ရင်း တကွတ်ကွတ်ရွတ်ဆဲ ဖြစ်၏ ။

ခင်လေးက ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေရင်း မလတ်ပြောသည့် ရွာဘက်မြင်ကွင်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ မန်ကျည်းပင်အုပ် များ ကြား၌ ရွာသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ လှည်းလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် စပါးတိုက်သော လှည်းများ ကြောင့် ဖုန်တထောင်းထောင်းထလျက် ရှိ၏ ။ ကန်သင်းနံဘေးမှ ဇာတ်ရုံကြီးကလည်း ပျားတို့ စွန့်ခွာအပ်သော ပျားအုံပျက်နယ် ထီးထီးကြီး ရှိနေသည်။

“ငါ့အလှည့်ပါကွ”

“အံ့မယ်....မညစ်နဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ငါ့အလှည့်”

“ပွဲထဲက ပြောသလို မင်းတို့ နှစ် တောင်နဲ့ တစ်ကိုက်ပါကွာ”

အသံလာရာသို့ အသာလှည့်၍ ကြည့်လိုက်၏ ။

ဆယ်နှစ် ၊ ဆယ်နှစ် နှစ် အရွယ် ယောကျ်ားလေးသုံးဦး၊ ရင်ပြင်ပေါ်မှာ မီးသွေးနှင့် အကွက်ချပြီး ကျားရွှေနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပွဲပြီး သွားတော့လည်း ပျင်းစရာကြီးနော်”

တစ်ယောက် က ကျားကို စိတ်မဝင်စား၊ ဇာတ်ရုံဘက်မျှော်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“အေးကွ...ပွဲရှိတော့ အစားအသောက်လည်း အလှူပယ်၊ ရံဖွင့်တဲ့အချိန်

စောင့်ကြည့်လို့လည်း ရ၊ ငါတော့ ပွဲတော် ရက် ငါးရက်ကို အကုန်မြင်တယ်လို့
ထင်လိုက်တယ်”

“အေးနော်...တစ်လလောက်လုပ်ရင် ကောင်းမှာ ”

“နင့်ဘိုးအေ..နင် ဘာနားလည်လို့လဲ၊ ငါးရက်တည်း လုပ်တာတောင်
ငွေဘယ်လောက် ကုန်သလဲ”

“ဘာကုန်လဲဟ၊ တို့လို ရံဖွင့်အောင်စောင့်၊ ဒါမှမဟုတ် ရံမပွင့်ပွင့်အောင် လူစုပြီး
ပိုင်းတိုး၊ အလယ်ညကလိုလေ”

“အေးကွ အလယ်ည ကတော့ တကယ်ပဲ ရံဖွင့်သွားတာတောင် အားမရဘူး ၊
နည်းနည်း နောနော ပရိသတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရံဝင်ခလည်း တအားရတာ တဲ့။ အဲဒီ ညတည်းကို
တစ်သော င်းမြတ်သတဲ့ မောင်”

“ငွေတစ်သော င်းလား”

“ငွေမဟုတ်လို့ နင့်ဘိုးအေ ဖြစ်မလားကွ”

သူတို့ရယ်ကြသည်။

ခင်လေးလည်း ရောယောင်ပြုံး ဖြစ်သည်။

ဪ.....တစ်နှစ် မှတစ်ခါ ပျော်ကြရရှာသူများ ပေတိုး။ ပတ်ပတ်လည် ရွာနီးချ
ပ်စပ်မှ စပါးအပြီး ငွေရွှင်ရွှင်နှင့် ဘုရားပွဲနွဲ့ကြပေလိမ့်မည် ။ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်
အလှပြကြရှာပေလိမ့် မည် ။ ချစ်သူ ခင်သူတို့ တူနှစ် ကိုယ် ယှဉ်တွဲ ကာ ပျော်ပွဲဖွဲ့
ကြပေလိမ့်မည် ။

မလတ် ပုတီးစိပ်၍ ပြီးသွားသည်။

ဝတ်ချနေ၏ ။

ခင်လေးလည်း ဒုတိယအကြိမ် ဝတ်ချလိုက်ရသည်။

နေရာမှထကာ စေတီကို လက်ယာရစ် ပတ်ကြ၏ ။

အင်္ဂါထောင့်ရောက်သော အခါ မလတ်က ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ လက်အုပ်ချီကာ ဝတ်ပြုသည်။

ဪ...ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါး သီတင်းသုံးနေတာကိုး။ ခင်လေးက အမှတ်တမဲ့ ကျော်သွားမည် ပြုသည်။ မလတ်က ထိုင်လိုက်သဖြင့် ရောယောင်ထိုင်ပြီး ဝတ်ပြုရ၏ ။
ဘုန်းတော် ကြီးကား ဖျာငယ်တစ်ချပ်၊ တရားစာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် နေစာလှုံရင်း စာဖတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝတ်ချလာသူများ ရောက်လာသဖြင့် စာအုပ်ကို ချကာ ဆုပေး၏ ။

“ဒကာမလေးတို့က နေ့သည်တွေ လား”

“တင်ပဲ့ဘုရား”

“အေး...အေး ဘုန်းကြီးတို့ရွာ ကတော့ ဇနပုဒ်ပဲလေ”

“မှန်ပဲ့ဘုရား”

“ဒီဘုရား ကတော့ တန်ခိုးမနည်းပါဘူး။ ဒီဘုရားရှိလို့ တို့ရွာတွေ ငြိမ်းချမ်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်သကွယ့်”

“တင်ပါ”

“ဒကာမလေးတို့ နေ့သည်တွေ ဆိုတော့ ရေနွေးကလေးများ သောက်သွားကြဦးကွယ့်”

“နေပါစေ ဘုရား၊ တပည့်တော် တို့က လှူရမှာ ပါ”

“ဟဲ့...မောင်ကျောင်းသားတို့၊ ရေနွေးကရားနဲ့ ထန်းလျက်ခဲ ချကွယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကစားနေသော ကလေးများ အနက် တစ်ယောက် က ရင်ပြင်နှင့် ထန်းလျက်ပန်းကန် လာချလေသည်။

“အမောအပန်းဖြေကြ၊ အာဟာရဖြည့်ကြကွယ်၊ ရပ်ဝေးနေ့သည်တွေ လာရင်

ဘုန်းကြီးက ဒါနပြုနေကျပါ။ အခု ဘုရားပွဲပြီးသွားလို့ပဲ၊ နို့မဟုတ်ရင် နေ့တိုင်း လူမပြတ်လေဘူး”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ ဒါနဲ့ အခုလို ပွဲချိန်မဟုတ်တော့ ဆွမ်း၊ ကွမ်း လုံလောက်ရဲ့ လားဘုရား”

ခင်လေးက အရဲစွန့်ပြီး လျှောက်လိုက်သည်။

ရင်ပြင်နံဘေးတွင် ဝါးထရံကာ၊ ထန်းလက်မိုး ကျောင်းသင်္ခမ်းငယ်ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမကောင်းလှ။ တံနံဘေး ရေစင်ပေါ်တွင် သပိတ်တစ်လုံး နှစ် လုံး မှော က်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။ တံမျက်နှာစာ “မမြဲသော တရားသည်ဟာ ထာဝရ မြဲ၏ ” ဟူသော စာရေး ထားသည့် သစ်သားပြားပေါ်မှ စာတန်းကား ဆေးရောင် ပြယ်စ ပြုနေလေပြီ။

ဘုန်းတော် ကြီးက ရုတ်တရက် မိန့်ဆိုခြင်း မပြု။

ခင်လေးရင်ထဲတွင် ဟာတာတာ ခံစားရသည်။

မေးမိတာ လွန်သွားလားဟု တွေ့ :မိသော အခါ မလတ်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်မိ၏ ။ မလတ်ကား မျက်လွှာချကာ ပုတီးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။

အင်း...လောက်ငပါတယ်။ လောက်ငတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊မြိုး ခြံခြင်းပေါ့။ သတ္တဝါတိုင်းဟာ ဓာတ်လေးပါးအဖွဲ့အစည်း ။ ဒီဓာတ်လေးပါးကို သဟဇာတ ဖြစ်အောင် ဉာဏ်နှင့် ချင့်ချိန်ပြီး ကျင့်ကြံ နေထိုင်ရပေတာပေါ့”

ဆရာတော် ၏ အဖြေကား ကွယ်ဝှက်ဘိ၏ ။

ခင်လေးသည် ငွေကြေးတစ်ပြား တစ်ချပ်မျှ ဆောင်မလာမိသည်ကို နောင်တရနေမိသည်။

ရွာဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏ ။

မန်ကျည်းပင်အုပ်များ ကြား၌ ရွာသည် မြုပ်၍ နေသည်။ လှည်းလမ်းကြောင်း များ တွင် စပါးဒိုင်သို့ သွားရောက်သော လှည်းများ တစ်တန်းကြီး တမျှော်တခေါ် တွေ့ ရသည်။

ဖုန်းလုံးတို့သည် အလိပ်လိပ်ထလျက် ရှိကြ၏ ။ သောက်ရေကန် ဘက်တွင် ကြာရွက်တို့
ဖားဖားဝေကာ ရေသည် စိမ်းမြဲလျက်။

“ရွာထဲကို ဆွမ်းခံမထွက်ဘူးလား ဘုရား”

ခင်လေး စပ်စုရန်ကောဟု မလတ်က လှည့်ကြည့်သည်။ ဘုန်းတော် ကြီးကမူ
အသာအယာ ခေါင်းညှိတ်၏ ။

“ဒီရွာထဲပဲ ဆွမ်းခံရတာ ပလေ။ ဒါနဲ့ ဘယ်နှစ် နာရီရှိပါလိမ့်”

မလတ်က နာရီငုံ့မကြည့်ဘဲ

“ဆယ်နာရီကျော်ပါပြီဘုရား”

“ဟဲ့....ဟဲ့ ကျောင်းသားတို့၊ ဆယ်နာရီတောင် ကျော်ပြီတဲ့ ။ ဆွမ်းခံထွက် င
ကတော့လေ”

ကျားကွက်ရွှေ့နေကြသော ကျောင်းသားလေးများ ကျောင်းသင်္ခမ်းဆီ
ပြေးသွားကြသည်။ မှော့ ကိထားသော သပိတ်များ ကို လှမ်းယူကြသည်။

ခင်လေး ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်ကြီး ခံစားရသည်။

ဘုန်းတော် ကြီးက ခပ်အေးအေးဖြင့်

“ရှိတဲ့နာရီက ဟောင်းနေပြီလေ။ စစ်မ ဖြစ်ခင်ကဟာကိုး။ ခဏခဏ ပျက်လို့
ဆိုင်ပို့ထားတယ်” ဟု မိန့်တော် မူရှာသည်။

“ဒါဖြင့် မွန်းတိမ်းမတိမ်း ဘယ်နှယ့်မှတ်လဲ ဘုရား”

မလတ်က စိတ်မကောင်းစွာ ဝင်မေးသည်။

“ရွာလယ်ကျောင်းက ခေါင်းလောင်းထိုးတာ ဒီကကြားရတယ်လေ”

ဘုန်းတော် ကြီးကား ဘာမျှမ ဖြစ်သလိုပင်။ ပကတိ အေးချမ်းစွာ ။

ခင်လေးရင်ထဲ မှာ မူ ဆိုနှင့်နေသည်။

ကျောင်းသားလေးများ ရွာဘက်သို့ ထွက်သွားကြပြီ။

“အလယ်ညက တစ်သော င်းမြတ်သတဲ့မောင်”

ကျောင်းသားတို့ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း ခင်လေး ငိုရိုက်နေမိသည်။

*

အိုးဒီများ ၏ အချစ်

“အိုးဒီ” ဟူသော စကားလုံးသည် အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရ ဖြစ်၏ ။ (oddity)

အဓိပ္ပာယ်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးသော သူ...ဟူ၍ အများ ကို ပြောလိုလျှင် (oddities) ဟုဆိုပါသည်။

ယခုတလော အဆိုတော် လက်ဟောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသော ကိုင်ဇာ၊ စိုးပိုင်၊

ဘိုဘိုဟန်၊ ခင်မောင်တိုး စသည့် သူများ သည် ၎င်းတို့ခေတ်က သီဆိုခဲ့ကြသော

သီချင်းဟောင်းများ ကို စုပေါင်းသီဆိုခြင်း “စင်ပွဲ”များ ပြုလုပ်သည်ကို မြင်ခဲ့ရ။ သူတို့ပွဲကို

“(oddities)” များ ၏ တင်ဆက်မှု ဟု ဆိုလေသည်။

အသက် ၅၀ ကျော်လာလျှင် အိုးဒီ ဖြစ်ပြီဟု သတ်မှတ်လိုကြ၏ ။ ၄၀

ကျော်လျှင်ပင် လူကြီးပိုင်းထဲထည့်လိုက်ကြပြီ။ တကယ်လည်း ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ကျော်၊ ၆၀

ကျော်ဆိုသော လူသားတို့သည် ဟိုယခင် ၂၀ တုန်းကနှင့် အရာရာကွဲပြားခဲ့တာ အမှန်ပင်

ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မသည် အိုးဒီတစ်ဦး ဖြစ်၏ ။

ခက်ပုံကကျွန်မဆိုသော မိမိကိုမိမိ ၄၀ ကျော်ပြီဟု ဘယ်တုန်းကမှ

မသတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက် ၃၀ တုန်းက ဝတ်သလိုဝတ်သည်။ အသက် ၃၀ တုန်းက ရယ်သလိုရယ်သည်။ အသက် ၃၀ တုန်းက လျှောက်သလို လျှောက်သည်။ ဤအခါ နောက်ဘက်ကြည့်လျှင် အသက် ၃၀ ပဲဟု ထင်တတ်ကြလေသည်။ ဒါကို ကျွန်မဂုဏ်မယူပါ။ မိမိ၏ ကျန်းမာဖျတ်လတ်မှု ကို မိမိဘာသာ တည်ဆောင်နိုင်ခြင်းအတွက် ကျေနပ်တာပဲ ရှိပါသည်။ ထိုကျန်းမာဖျတ်လတ်မှု ထဲတွင် “စိတ်၏ ဖျတ်လတ်မှု ၊ စိတ်၏ လက်ဆတ်မှု ” အများ ဆုံးပါနေတာက အဓိက ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။ သွားလေသူ ခင်ပွန်းက ခဏခဏပြောဖူးသား။ “မိန်းမရယ်....မင်း ဘယ်တော့ကြီးမှာ လဲ”တဲ့။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်မ မျှော်သည်။

အသက် ၃၀၊ ၄၀ ၊ ၅၀ ၊ လူအားလုံးသည် ကျွန်မသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်၏ ။ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ အိုးဒီကြီးဟု ပစ်ပယ်ထားခြင်း မရှိချေ။

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြောရမယ့်လူ ရှားသွားပြီ”

ဤစကားကို တက္ကသိုလ်တုန်းက ရေး ဖော်ရေး ဖက် ကဗျာသမား ယခု မဂ္ဂဇင်းနှစ် ခုမှာ အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်နေသော “မင်းသူ” က မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ သူပြောတာလည်း မှန်သည်။ ကျွန်မတို့သည် အလုပ်လုပ်ဆဲ ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်နှင့် ဆက်နွှယ်သော လူတွေ နှင့် ပြောရဆိုရ ဆက်ဆံရသော အခါ ပြောသူ နာမ်စားအ ဖြစ် “ငါက”ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် မပြောရတော့ပေ။ “အစ်မက၊ အန်တီက ” တွေ ပဲ များ သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းများ အချင်းချင်းမှသာ “ငါက”ဟု ပြောရတာ မို့၊ ယခုအချိန်မှာ မင်းသူပြော သလိုပင် နင်နဲ့ငါ နဲ့ ပြောရမယ့် လူရှားနေပြီ။ တစ်နှစ် အတွင်း မှာ ပင် လိုက်ပို့ရသော အကြိမ်နည်းမှ မနည်းတော့ပဲ။

သည်အခါ ကျန်ရစ်နေဆဲ...ဆိုသော သူအချင်းချင်း ပို၍ ချစ်ခင်ရတော့၏ ။ သားရေး နာရေး များ မှာ ဆုံလျှင် နေကောင်းအောင်နေနော်...ဟု အချင်းချင်း သတိပေးတတ်ကြ၏ ။ ဆံပင်တွေ ဖြူတာကို မေ့သွားအောင် နေကြ၏ ။ သွားအတုတွေ တပ်တာကို မပြောဘဲထားကြ၏ ။ ဘဝကို ဤနည်းဖြင့် သက်သာအောင်နေကြသည်။

မင်းသူကဆိုလျှင် နောက်တီးနောက်တောက် နှင့် “ဘကုန်းနှစ် လုံးဆောင် အိုတောင် မဆင်းရဲ”ဟု ဆိုသည်။ သူပြောသော “ဘကုန်း”မှာ “ဘုရားနှင့် ဘီယာ”ဆိုပဲ။ ဘုရားသွား တဲ့အခါသွား၊ ဘီယာသောက်တဲ့အခါ သောက်၊ စိတ်ကျန်းမာတယ်တဲ့။

ကျွန်မသည် မင်းသူနှင့် စာပေပွဲများ မှာ ဆုံလေ့ရှိ၏ ။ သူကိုင်သော မဂ္ဂဇင်းက ဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်ရာ ဒီဘာသာရပ်ကို မကျွမ်းသဖြင့် ကျွန်မ ဝင်မရေး ပါ။ လူချင်းတော့ ခါတိုင်းထက် နာလည်ချစ်ခင်နေခဲ့သည်။ စာပေကိစ္စတွေ ငြင်းရခဲန်ရလျှင် မင်းသူနှင့် ကျွန်မက တစ်ဘက်တည်း မှာ ရှိမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းရာ၊ နင်ကားမမောင်းနဲ့ တော့လေ မြေးတွေ ကို မောင်ခိုင်းဟု သူက သတိပေးဖော်ရသည်။ ကျွန်မက လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီး လိုက်ရင်း “ငါ....မအိုသေးဘူး”ဟု လက်မောင်းမြှော ကပြ၏ ။ အင်း... အလောင်းစည်သူ မင်းကြီးနဲ့ တစ်ခြားစီဟု သူက ဩဘာပေးလေသည်။

မင်းသူကား ကျောင်းတုန်းက ကျွန်မသူငယ်ချင်း အေးအေးငြိမ်းကို ပိုးခဲ့သူ ဖြစ်၏ ။ ဟိုတုန်းက တိုင်းရင်း မေဂျာနယ် ရှေ့ခန်းကဗျာ စာမျက်နှာများ ၌ မင်းသူ(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) နှင့် ငြိမ်း (ရတနာဆောင်) တို့ မကြာမကြာပါခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မတို့ ရတနာဆောင်သို့ မင်းသူလာလျှင် ငြိမ်းထံလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငြိမ်းက ဘယ်တော့မှ သူ တစ်ယောက် တည်း ဆင်းတွေ လေ့မရှိ။ ကျွန်မကို အဖော်ခေါ်မြဲ ဖြစ်၏ ။ သူလာလျှင် တဂိုးစာအုပ်လေးတွေ ပါတတ်သည်။ ကျွန်မတို့ကို ငှားစဉ် စာအုပ်ကြားမှာ “ငြိမ်း”သို့ ဆိုသော စာအိတ်ဖြူဖြူလေးပါလျှင် ငြိမ်းက ကျွန်မကို ကမ်းလေ့ရှိ၏ ။ နင့်ရည်းစားစာ နင့်ဟာနင် ဖတ်ပါလားဟု ငြိမ်းက ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြုံး နေလေသည်။

မင်းသူ၏ ရည်းစားစာများ မှာ ခပ်တိုတို ဖြစ်ပြီး ကဗျာလေးတွေ ပါမြဲ ဖြစ်၏ ။ ကျွန်မက ကဗျာမစပ်တတ်ပါ။ သို့သော် ကဗျာကို ချစ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်းအတွက် ရေး လာသော မင်းသူ၏ ကဗျာတွေ ကို တစ်ပိုဒ်ချင်း စကားပြေပြန်သော အခါ ငြိမ်းက နားထောင်သူ။

ငြိမ်းသည် မင်းသူကို ပြန်မချစ်ခဲ့။

အကြောင်းမှာ ငြိမ်းတို့မြို့တွင် ဆယ်တန်းမအောင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ချစ်သူ ရှိနေ၍ ဖြစ်၏။ ငြိမ်းသည် သစ္စာရှိစွာ သူ့ချစ်သူကို လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ အိုးဒီးဘဝ၌ ပြန်တွေ့ကြသော အခါ။ မင်းသူက “မုဆိုးဖို” ဖြစ်သွားပြီ။ ငြိမ်း ခင်ပွန်းကလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ မင်းသူက သူ့အိမ်သူနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှမပြောတတ်ပေ။ သူ့မှာ ယခု နိုင်ငံခြား၌ အလုပ်လုပ်နေသော သမီးနှစ် ဦးရှိပြီး သဘောသားဇနီး သမီးတစ်ဦးနှင့် နေသည်။ လက်လက်တောက် ဆော့သော မြေးထီးလေးကို ထိန်းသည်။ ငွေအတွက် မပူမပင်ရသဖြင့် ၊တွေ့တိုင်း သူကချည်း လက်ဖက်ရည် ဒကာခံလေသည်။

ကျွန်မကား ပင်ပန်းဇာတာပါသူ။ ဘယ်ဘဝမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မကို ကျွေးမည် သူမရှိ၊ ကျွန်မကချည်း ရှာကျွေးသူအဖြစ် ရုန်းနေရဆဲတည်း။ သို့သော် ကျွန်မက မည်ည်းညူချေ၊ ကျွန်မအလုပ်လုပ်နိုင်သည်ကို ပျော်သည်။ မင်းသူလို နိုင်ငံခြားသို့ ကူးလိုက်သန်းလိုက် လတ်လျားလတ်လျား လုပ်နေသော သူငယ်ချင်း များ အပေါ် “ငါ့အတွက် ရေမွှေးဝယ်ခဲ့”ဟု ဆိုရတာ ကို ပျော်သည်။

နောက်တစ်ခု ကတော့ ကျွန်မက ဝတ္ထုရေး ဖွဲ့သူမို့ ဇာတ်လမ်းဆင်လေ့ရှိသူ ပီပီ “လွတ်” နေသော လူတွေ ကို “တွဲ” ပေးချင်စိတ်ရှိ၏။

“မင်းသူရေ...ငြိမ်းလည်း မုဆိုးမ ဖြစ်နေပြီ”

ထိုအခါ မင်းသူ ပြုံးလေသည်။

ဘာမျှမပြောခြင်းသည် အများကြီး ပြောခြင်းထက် ပိုများ၏။ “ငြိမ်းက နှစ်တိုင်း သူ့ယောက်ျားနှစ်လည် လုပ်လေ့ရှိတယ်။ သူ့ဟောင်းတွေ ဆုံကြတယ်၊ ဒီတစ်ခါကျ ငါနှင့်ကို ဆက်မယ်၊ နင်လာခဲ့လေ၊ တွေ့ရတာ ပေါ့။ မင်းသူက ကောင်းပြီးလာမယ်ဟု ကတိပေးသည်။ ကျောင်းတုန်းက မင်းသူ၏ အော်တိုစာအုပ်မှာ ငြိမ်းကဗျာ ရေးပေးခဲ့ကာ၊ ခုထိရှိသေးကြောင်း၊ ယူလာမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောသည်။ ထိုအခါ ငြိမ်းကို ဆက်ရပြန်သည်။

“သူငယ်ချင်း၊ နင်...မင်းသူကို မှတ်မိသေးလား”

“ဘာလို့ မမှတ်မိရမှာလဲ”

“အေးပါ၊ သူက အခု....အယ်....ချုပ်ပဲ။ မျက်နှာကလည်း အရင်းအတိုင်းပဲ ၊ငါနဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ဘူး၊ အဲဒါ... ဒီတစ်ခါ နင့်အစ်ကို နှစ် လည်ကျရင် ငါဖိတ်လိုက်မယ်နော်။

ငြိမ်းဘက်က အသံထွက်မလာချေ။

သူ....နည်းနည်း ဖီးလ် ဖြစ်သွားသလားမသိ။

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ တော့ ၊ မကြာခဏ သေဆုံးနေကြကာ မြင်နေရတော့၊ (ကျွန်မ ချစ်သူသည်ပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဆိုတော့) အသက်ရှင် နေသေးဆဲ လူတွေ ကို ချစ်ကြစေချင်သည်။

“ကဲပါ... နင်ဖိတ်တယ်လို့ ငါပြောလိုက်မယ်နော်”

အဆုံးသတ် ပိတ်ပြောပြီး ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

ငြိမ်းထံမှ “အဲ...”ဆိုတာပဲ ကြားလိုက်ရ၏ ။

ငြိမ်းအိမ်ရောက်တော့ ငြိမ်းကို ဧည့်ခန်းအဝင်မှာ ပင်၊ မတ်တပ်တွေ .ရ၏ ။
“နောက်ကျတယ်၊ ဟိုတယ် ရောက်နေပြီ”ဟု ငြိမ်းက ပြောသည်။ သူ့ညွှန်ရာကြည့်တော့ ကျောပေးထိုင်နေတာ မင်းသူ။ အံ့မယ်...ကိုယ်တော် က အတော် ဝီရိယ ကောင်းသား။

သူထိုင်သော ဝိုင်းမှာ မဂ္ဂဇင်းပန်ချီဆရာမဌား ကို မြင်ရသည်။

“ဒီမှာ အလှူရှင်လာပြီ”

ငြိမ်းက မင်းသူကို ကြည့်ပြီးပြောတော့ ကျွန်မ သဘောပေါက် သွားပါသည်။
မင်းသူကို ဖိတ်တာ ကျွန်မပေါ့။

“အံ့မယ်လေး၊ ငြိမ်းတို့များ ဒီအရွယ်မှာ ဟန်ဆောင်စရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ဆီကို စေတနာရှိလို့လာတာ ကိုယ်ပဲ အလှူရှင်လုပ်ပေါ့ ။ခုတော့ဖယ်တယ်တယ်နဲ့။

မင်းသူလည်း ကျွန်မထိုင်မည်၊ ဝိုင်းသို့ ပြောင်းလာပါသည်။

ရောက်ပြီးနောက်များများ၊ နောက်လာသော နေ့သည့်များ၊ အားလုံးစာပေ
လောကသားတွေ မို့ စားရသောက်ရ ပြောရဆိုရတာ ပျော်ပျော်ပါးပါး။

ဘုရားဖက်က ငြိမ်းခင်ပွန်း ဓာတ်ပုံ ပန်းချီကားကြီးကိုပင် သတိထားပြီး
နှုတ်ဆက်မည် သူမရှိ။ နှစ်လည် ဆိုတော့လည်း ပြောစရာကုန်ပြီပေါ့လေ။ ကျန်ရစ်သူ
အချင်းချင်း သတင်းဖလှယ်ခြင်း၊ သားရေး သမီးရေး ပြောခြင်းများဖြင့် သာ နှစ်လည်အလှူက
ပြီးဆုံးသွားစမြဲပေပဲ။

ကျွန်မတို့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ပြောကြဆိုကြ ရယ်ကြမောကြ၏။ ငြိမ်းကတော့
အသစ်ဝင်လာသူများကို ဆီးကြိုခြင်း၊ ပြန်မည်သူများကို နှုတ်ဆက်ခြင်း အလုပ်များဖြင့်
ထိုင်ချိန်မရချေ။ မင်းသူကိုလည်း အထူးတလည်လာပြီး စကားမပြောနိုင်ရှာ။ ကျွန်မက
မင်းသူနှင့် ငြိမ်းတို့ နားလည်မှု တစ်ခုခုသွားနိုင်မည်ဟု ကြားလူအနေနှင့် ဝတ္တုဆန်ဆန်
မျှော်လင့်နေသည်။ ငြိမ်း၏ မြေးမလေးက သွက်လက်ချက်ချာစွာ အချို့ပွဲတွေ ချပေးနေဆဲ။
ငြိမ်း၏ သမီးကြီးက ဂျီကျုသော သားငယ်ကို ချောရဆဲ။ ငြိမ်း၏ ချွေးမက သူ့ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကို
မျက်နှာချိုသွေးရဆဲ။ ငြိမ်း၏ သားက သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ ဝရံတာက ဆက်တီတွေ
ပေါ်မှာ အိပ်ငိုက်ကြဆဲ-

(ညက သူတို့တစ်ညလုံး ကစားထားကြဟန်တူသည်။)

အချိန်တန်တော့ ကျွန်မတို့ ပြန်ရန် ပြင်ကြ၏။

ကျွန်မနှင့် အတူ မင်းသူလည်း ပြန်တော့မည် ပြောသည်။

ပြုံးစာပေတိုက်ပိုင်ရှင် အပြုံးနှင့် ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်သမီး မချိုလည်း
အတူထပြန်ရန် ပြင်ကြလေသည်။

ငြိမ်းကို နှုတ်ဆက်တော့ သူကလည်း ပါမောက္ခဆရာကြီးကို နေ့ခင်းနေရာက
အပြေးအလွှား ထလာပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည်။

အိမ်အောက်ရောက်တော့ မင်းသူကဆိုသည်။

“ဟေ့....လက်ဖက်ရည် သောက်ကြဦးစို့”

ဒါက ကျွန်မတို့ စာရေး ဆရာမများ ၏ အကျင့်ကြီးတစ်ခုပါ။

ဘယ်အလှူမှာ ဘာကျွေးကျွေး အပေါင်းအသင်းစုံလျှင် ဆိုင်ထိုင်ပြီး

ဆိုင်လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ လူစုမခွဲသေးဘဲ နေချင်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခဏ ထိုင်ကြဦးစို့”

ပြုံး နှင့် မချိုကလည်း မငြင်းပေ။

ဒါပြီးလျှင် တစ်လမ်းစီ ခွဲပြန်ကြမှာ မို့ ခဏထိုင်ချင်ကြသည်။

ပြုံး က သည်ဖက်လမ်းမှာ ကျွမ်းသည်။

မကြာမီ “သိမ့်”ကဖီးဆိုသော လမ်းဘေးထီးမိုးဆိုင်မှ ထိုင် ဖြစ်ကြ၏ ။

ထိုင်မိပြီဆိုတော့မှ မင်းသူက သူ့ခါးမှာ ချည်းထားသော ခါးစည်းပိုက်ဆံ အိတ်ကို

ပုတ်ပြသည်။

“အော်တိုပါတယ် ”ဟု ဆိုသည်။

ခုမှ ကျွန်မ သတိရသွားသည်။

ဟိုတုန်းက သူ့အော်တိုထဲမှာ ငြိမ်းရေး ပေးခဲ့သော ကဗျာလေး

ခုထိရှိသေးကြောင်း သူပြောဖူး၏ ။ အခုပွဲမှာ ငြိမ်းကိုပြဖို့ သူမှတ်မှတ်ရရ ယူလာတာကိုး။

“နင်...သူ့ကို ပြခဲ့လား”

မင်းသူ ခေါင်းခါသည်။

ပြီးတော့ သူ့အော်တို စာအုပ်လေးကို တယုတယ ထုတ်သည်။

အထဲက စာရွက်တွေ ပြုတ်ကျသဖြင့် ပြုံး က ကောက်ပေးရသေးသည်။

“မှန်းစမ်း.....ဘာတွေ ရေး ထားလဲကြည့်ရအောင်”

ကျွန်မယူကြည့်တော့ မချို့က အသံထွက်၍ ဖတ်လေသည်။

သိလိုသော အကြောင်း

-သူ့ကဗျာပန်း

ကိုယ်ဆင်မြန်းတိုင်း

ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက် ဖြစ်သတည်း။

-သူ့မျက်နှာတော်

ကိုယ်ဖူးမျှော်တိုင်း

ရွှင်ပျော်စိတ်အေးချမ်းသတည်း။

-သူ့သက်ထားခင်

ကိုယ်တွေ့ မြင်မှု

ဘဝနဲ့လုံး

နောက်ကျိပြုန်းကာ

ကိုယ်မုန်းပါသည်

သဇာတက်ကြောင့် ပါပဲ။

ငြိမ်း(ရတနာဆောင်)

၂-၁၂-၅၉

“အဲ...ကြည့်စမ်း မိငြိမ်း ဒီကဗျာရေး တာ ငါ့တောင်မပြဘူး”

ကျွန်မက စူတူတူနှင့် ပြောသည်။

မင်းသူက ဘာမျှဝင်မပြော။

ပြုံး နှင့် မချိုက ကဗျာကို ပြန်ဖတ်နေကြသည်။

“နင်...သူ့ကို ပြခဲ့ဖူးကောင်းတာ”

ကျွန်မက စိတ်မလျော့ချင်သေး။

“ဪ...မမကလည်း မငြိမ်းက ဧည့်ခံနေရတော့ အချိန်မရလို့နေမှာ ပေါ့”

ပြုံး က စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြေ၏ ။

“အားတော့ မအားဘူးပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့်...တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ဟာ...”

ကျွန်မက အားမလို အားမရ ဖြစ်ရအံ့။

နှစ် ပေါင်း...လေးဆယ်ကျော်က နှလုံးသားလေးကို နှမြောနေအံ့။

မင်းသူက သူ့စာအုပ်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်၏ ။

ပြီးတော့မှ သူစကားတစ်ခွန်းဆိုသည်။

သူငြိမ်းကို ဘာကြောင့် သည်ကဗျာမပြ ဖြစ်မှန်း၊ ခုတော့မှပဲ ကျွန်မက

အဖြေရသွား လေသည်။ အိုးဒီတွေ အမြင်ကပ်စရာကောင်းလိုက်တာဟု မှတ်ချက်ချသည်။

သူပြောသည့် စကားကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

“ဒါနဲ့...အေးအေးငြိမ်းကအိုစားသွားလိုက်တာ”တဲ့။

*